...مینه!

...ریکا جګړه بې پایلې سرته رسېدلې، د
...و ښه وه له ځانه سره د خپل مین د زړه له
...چې تا وګټله ـ امریکې خو د خپلې ډرامې
...غې دور ناځوانۍ هم ټولې د دې کیسې
...ی وطن په غرونو کې له لړ شمېر شعوري
... که دولتي او انجویي کړې وې او که عام
...ې داسې ګڼلي وو، چې د لنګو مېښو له
...ی.

...ه ده چې تللی وخت په بېرته نه راګرځي او
...ې او که نه نو په دومره اوږده موده کې خو
...ب خان او ایمل خان په څېر یې دا خاوره
...ې پردي اېښودونکي قدمونه د خاورې بې
...س مهال خاورې ته د پردیو راتګ لکه په
...ات شمېر ځناورو په منځ کې مرداره پرته
... په دې مردارو غوښو سرې دي، ننګ هېر
...ه خان غوندې پښتنو سره چې په قبرونو
...لوی سبب دی، چې اوږده موده هغه د
...ه بهرنیو شتون تجربه کوو) ـ د ناول دا
...ه دې خاوره کې تنګه شوې او د خپل مین
...وسه دلته دي. ډېر یې چې واړه راغلي وو،
...و اوس یې سرونه سپین شوي دي. په هر
...ه بدرنګیو کې او په هغومره نفرتونو کې یې

...رونه مړه به شي
... کې تنګ شوي دي
...ه ګهیځ

تا وګټله!!

ګرمي وه او لمر لکه د مزدور په سر بادار، کلک ولاړ ؤ. زه له نورو ورځو لړ ناوخته راغلی وم، تر ما وړاندې د مزدورانو او نورو خلکو لیکه چې تالاشۍ او لومړۍ دروازې ته د تېرېدو په تمه ولاړ وو، دومره اوږده وه چې د اسمان له سور لمر سره یې د زړونو په خفه کولو کې سیالي کوله.

د خلکو له دومره ګڼې ګوڼې داسې ښکارېده، چې د کلیو او ښار ټول بې روزګاره دلته راغلي وي او یا داسې چې په نورو ځایونو کې هېڅ د کار روزګار درکونه نه وي.

نه شوه کېدای چې د خلکو له لیکې په ځان پسې وګورې ځکه دلته اصول داسې وو، چې پوځیان یې په وسله او نورو وسایلو سمبال ولاړ وو، هلته د دننه کېدونکو خلکو ټول حرکات د امنیتي کمرو نه غیر په مخامخ ډېر کم [illegible] افغانانو د [illegible] نو، چې یو یې بې نوبتي هم وه، هېڅ شان نه و.

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره ساعت وروسته مې نوبت راغی، خوله مې په وتو - وتو په بدن کې وچه شوې وه، مخې ته د ولاړ ترجمان اشارې ته سترګې وم. یوه بهرني سرتېري راته د ورتلو ګوته وښوروله، ورنږدې شوم، د نورو په څېر ما هم د تالاشۍ لپاره ورته لاسونه پورته کړل، د پلټنې پر مهال یې د عطرو په وړه ښیښه ګوتې ولګېدې، پخپله ژبه یې وویل:

- دا څه دي؟
- دا عطر دي
- ته په انګلیسي پوهېږې؟
- هو! لږ لږ

پوزې ته یې یوړل، په داسې حال کې چې د عطرو له بویولو سره یې سترګې پټې کړې، ویې ویل:

- نو په دومره کوچني بوتل کې؟

ما څه ونه ویل، هغه په اوږه وټپولم او را ته یې د تللو اشاره وکړه.

تراوږدې لارې وروسته او د خلکو له اوږدې لیکې اخرهغه ځای ته راورسېدم چې د سترګې د عکس لپاره یو ځوان امریکایي ولاړ و، هغه عکس اخیستو ته ځان جوړوه، چې په مخابره کې پرې غږ وشو، ماته یې د شېبه صبر وویل، هغه د څنګ وسپنیزې خونې ته ننوت...

لږ وروسته د څنګ له وسپنیزې خونې د ګلاب د څانګې په څېر ښکلې، سپینه او دنګه نجلۍ راووته، په پوځي یونیفارم کې پټه وه. له راتلو سره یې پوځي خولۍ له سره لېرې کړه، پر مېز یې کېښوده، نه پوهېږم دعادت او که د ځانګړي هرکلي په دود یې ژر ژر سر یوې بلې خواته کوږ کړ، د ګڼو طلایي زلفو ځنګل یې په اوږو خور شو او پر

میز پرته کمره یې راپورته کړه.

ماته یې یو وار بیا په شنو غټو ښورو سترګو راولیدل، پراخ سپین تندی، نرۍ وروځې، ګرد بې داغه ځلېدونکی مخ او بې سینګاره ښکلا ته یې حیران پاتې شوم، زه یې د مخ کتاب او د سترګو دریاب کې ورک وم، هغې په کمره ګوتې وهلې، څه وخت وروسته یې په خپله ژبه وویل:

- وبخښه! ځنډ مې وکړ، اوس سمه شوه، سترګه دې ښه خلاصه کړه!

دا خبرې نه وې سمې مرغلرې وې، ماورته سترګه ښه برګه کړه او هغې را ته کېمره نیولې وه، څو وارې یې بټن کېکاږله، خوعکس نه سمېده، هغه هم شکې شوه، یو وار بیا یې را ته د سترګې خلاصېدو وویل، دا ځل یې عکس واخیست، خوپه اخیستو کې یې دومره ځنډ وکړ، چې په کتوکتومې له سترګو اوښکې توی شوې.هغې چې د کمرې له ایښودو وروسته بیا رالیدل، نو زما لمدې سترګې یې ولیدې، په خندا یې وویل: ولې ژاړې!

***

دې ځای نه وړاندې د نورو کارګرو د راټولیدو ځای ته چې یوه له تیرو جوړه پخوانۍ ودانۍ وه او جنګونو یو څه ویجاړه کړې وه، ورسېدم، شپږ خونې یې درلودې، څلور - څلور کسان به په یوه خونه کې پاتې کېدل، دا مو له کاره وړاندې د راټولیدو او د کار نه وروسته د دمې ځای و.

په دې ودانۍ کې به وړاندې د یوازې پاتې کیدو پر مهال داسې وم لکه په کوم زندان کې چې پروت یم، خفه کوونکې وه، د وړو او غټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرمیو داغونو او ورانیو یې د تېرو جنګونو کیسې کولې، خو نن چې کله زمونږ ټیم لیډر امریکایي ځوان په نورو مزدورانو پسې لومړۍ دروازې ته ولاړ او زه یوازې شوم، نو د سترګې د عکس اخیستو شېبې راباندې څه بېل کیف راوست. بې بنګو نشه، مستې، عطرینه فضا، خوږه خندا اود هغې شېبې نورو ډېرو ځانګړنو د جنګونو په هغه ځپلې ودانۍ کې داسې یو پسرلی را له بره کړ، چې د دښتو او غرو د لمنو پسرلي ترې ځارېدل...

خو د دې یوې شېبې نه هېرېدونکي سپرلي ورمو مې دننه په زړه او وجود کې داسې یوه ناقراراري راپیداکړه چې په رنګ، وینه او وجود کې مې ورسره راولاړېدونکي تغیرات د پټولو نه وو.

دا وېره او اضطراب په خپل ځای چې دغه د یوې شېبې په پسرلي پسې څومره خزانونه راتلونکي وو او بیا دا قناعت تروږې ارماني ناره چې:

بوراګـــانو د ســــپرلو لمنـــې نیســـۍ
د ګلونـــو قـــافلې ګنـــې پـــه تلـــو دي

دې هرڅه سره راته د هغې خبرې، د هغې څېره او په پوځي لباس کې د قد قامت چینارونه داسې وو، چې زه یې د هغې د طلایي زلفو په ځنګل کې ورک کړی وم، بیا بیا به مې په زړه، ذهن او سترګو د میده میده باران په څېر راورېده او زما په وجود ننوتي ساړه به یې په لړزې بدلول.

زړه به بریدونه نړول، د هغې د بیا لیدو ارمان له دننه خوړلم، مګر څه نه شو کېدای، ځکه خو مې په زړه لاس کېښود او لکه د ماشوم مې د ذهن خبرې اورېدو ته غوږ کړ، زړه مې راسره یو څه ومنله، خو داسې

لکه زه چې یې تېرباسم، بیا هم راسره پخلا نه شو.

***

د موټر غرار لکه له خوبه چې را بیدار کړی یم، پاتې ګارګرهم راورسېدل، امریکایي زلمی نېغ زما خونې ته راغی، ودرېد او نرۍ مسکا یې په خپلو شونډو ولوبوله. ما ورته د چای څکلو وویل، سم له واره یې له سترګو تورې عینکې لرې کړې، خپل اوږد ټوپک یې له غاړې ښکته کړ او له اوږدو بندو بوټانو سره په توشک کېناست... خولې یې پاکې کړې.

نوکریوال د شنو چایو پیاله ورته مخې ته کېښوده، هغه شین چای داسې ګرم ګرم څښه لکه سم پخوانی عملي یې چې وي، خو ایله یې دربیمه ورځ وه چې موږ سره په شنو چایو روږدی شوی و.

نن یوازې دوه لوی ماشینونه لګېدل چې د حوض لپاره ځمکه وکني او بل یې خاوره یوسي، نور کارګر کرارې کېناستل او زه ورسره ولاړم، زه له یوې خوا د کار د څارنې او لاربښوونې مسوول وم او له دې سره مې د کارګرو او بهرنیانو ترمنځ د خبرو ماته ګوډه ژباړه هم کوله. داچې نن کار لږ و، زه هم د هغې ښکلې یادونو او فکرونو ته وزګار وم.

کار پېل شو زه او امریکایي یوې غاړې ته کېناستو، هغه د کار څارنه کوله او زه د کار له ځایه لرې د هغې په یادونو کې ورک وم. ژر مې ځان ته پام شو، امریکایي را ته له عینکو لاندې ګوري، هغه به له ځان سره ډېر خندلي وو، خو زما ور ته پام نه ؤ، خو چې خندا یې پولې ونړولې مخ مې ورواړوه...هغه په پوښتونکي انداز راته ولیدل، د حالت پوښتنه یې وکړه:

- نن بل ډول یې، داسې نه یې لکه د کار په ساحه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه نه څه خبره نشته

هغه ونه منله

- زه پوهېږم او ما اروا پوهنه لوستې

وروسته یې وویل:

- ووایه څه خبره ده؟ په ټوله لار درسره غږېدم، خو ستا فکر بل ځای کې و.

پوه شوم چې له دوی سره هیڅ دروغ نه کېږي، ژر فکر راغی چې دوی خو ډېر ښه چلند کوونکي خلک دي، نو د لومړۍ دروازې پېښه مې لنډه لنډه ورته بیان کړه...

د خبرو پر وخت غوږ و، وروسته غلی شو، لاندینۍ شونډه یې په پاسنیو غاښونو کې ونیوه، سر یې وښوراوه، زه وډار شوم ګوندې ښه پرې و نه لګېده.

لا هم په همدې اندېښنه کې وم، چې زما په اوږه یې خپل لاس کېښود، ډاډ یې راکړ او ژمنه یې وکړه چې زه به دې ښه ډېر ور سره مخ کړم.

زه په زړه کې ډاډه شوم او له ډېرې خوښۍ نه مې د هغه د ډاډمنو خبرو هیڅ ځواب پیدانکړای شو.

هغه په ټوکه وویل:

- ګوره ښاغلیه! دلته د واده او مینې هیڅ امکان نشته، که وی نو به زموږ شونډې له پاړونو ډکې نه وې، دې خبرې سره یې له مجبورۍ پر شونډو نرۍ مسکا ته زه هم اړ کړم.

***

د حوض کار یو څه سر ته رسېدلی ؤ، خو د غرمې ډوډۍ لپاره

مشینونه بند شول، امریکایي څارونکي په پخپل موټر کې ځای ته ورسولو، له لمونځ او ډوډۍ وروسته یې د پاتې کار تر سره کولو وویل، موټر ته چې وختو لا یې دوهم ګېر نه ؤ لګولی چې بېرته یې بریک ونیو، ما وویل:

- ولې صاحب!

وروځې یې را ته پورته پورته کړې، ویې خندل او کیڼ لوري ته یې اشاره وکړه، هاغه خو نه ده؟

چې ومې لیدل هماغه نجلۍ پلې روانه وه، زه لکه په خوله چې ګونګ شم، امریکایي مې رنګ او خاموشۍ ته ولیدل، موټر یې ژر تاو کړ، د هغې نجلۍ مخې ته یې ودراوه، پخپله ژبه کې یې سره لنډه ستړې مشي او سلام وکړ، هغې نجلۍ چې ولیدم بیا یې خپلې تنکۍ ګلابي شونډې په خندا وګډولې، د هغې یوې شېبې سپرلي ته یې داسې روح ورکړ، چې ورپسې خزانونه یې په منډو کړل، لاس یې راکړ، په دې شېبه کې چې یې هر څه وویل، پرې ونه پوهېدم، زه یې یوازې مخ ته ځیر وم، هغې راسره په خندا خندا د بیا لیدو ژمنه وکړه او روانه شوه. په قدمونو پسې مې ورلیدل، موږ هم روان شو، لږه ساه مې واخیسته، امریکایي راته وویل:

- څنګه خوشاله شوې؟

زه لکه خوب چې ګورم، په ناارامۍ مې وویل:

- هو! خو..

امریکایي په خوږه ترخه بېرته را غبرګه کړه:

- خو!

زه، لکه خپله چې هم نه پوهېږم، ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو!

ویې خندل او بیا یې داسې وویل، لکه ښوونکی چې مې وي:

- دومره د زړه مراندې ورسره مه تړه، هغه له دې ځای نه ډېره لرې تلونکې ده او بیا ستا او د هغې اړیکه تر دې ځایه ده، بیا وایم چې هغه له دې ځایه تلونکې او ته به پاتې کېږې.

ما یې خبرې په غور اورېدې، د خپل فکر او فرهنګ په اړه مې ورته هیڅ و نه ویل، زموږ ځای راورسېد، کارګر ښکته شول، زه او امریکایي لا ناست وو، غږېدو، ما ور ته موږ سره د ډوډۍ خوړنې وویل:

- نا زه هلته ډوډۍ خورم، هسې نه د چای غوندې مې دلته په ډوډۍ هم راواړوئ، دې سره په خندا روان شو.

***

دننه دتللو زما ایله ځویمه ورځ وه، دومره اشنا نه وم، هر څه راته نوي ښکارېدل، د امریکایانو قرارګاه، ترې چاپېره اوسپنیزې بندې لارې، چاپېره دیوالونه، دوه درې ځایه د افغانانو او ورپسې د امریکایانو تالاشي، د سترګوعکس، دګوتو سرونو لیدنه، د دې ټولو له پوره ډاډه کېدو وروسته کارت ورکول او له هغې وروسته د خپل مشر امریکایي انتظار - دا ټول د یو نابلده کس لپاره خامخا نوي وو.

دا په ننګرهار کې ځانګړې او په ګرد افغانستان کې د امریکایي ځواکونو له لویو هوایي ډګرونو څخه و او د امریکایانو یو لوی نفوس پکې ځای پر ځای ؤ، بې بریده پراخه میدان و. ما د خپلو کارګرو د مشر او ژباړونکي په توګه دنده درلوده او تنخوا به د ټیکې د رئیس لخوا، چا چې ور سره د مشینرۍ قرارداد کړی ؤ راکول کېده.

دا د ټیکې نظام امریکایانو راوړ، دغه ډول پروژې د امریکایانو په شتون کې تر دا اوسه چې ٢٠١٦ م کال روان دی ځینو خاصو کړیو ته داسې ورکول کېږي چې د څو قراردادیانو ترمنځ بدلېږي.

دغه ټیکه داران او د پروژو د راکړې ورکړې په سر کې ځینې بهرني، ترجمانان او نور شریک وي، دوی د پروژې له نیمایي ډېر لګښت داسې سره اخلي، چې هغه د چا خبره نه لاس خوږ او نه پښه...

خو زیان یې هغو خلکو ته رسېږي چې پروژه ورته پلې کېږي او تر دې لوی زیان یې همدا د ټیکې سیستم له لارې د نورو په تناکو د ټیکه دارانو د ښځو، لوڼو او بچیو د مخ سره دي چې د مزدورانو وینې پکې ځلېږي.

دغه ټیکه داران که د اوړي په یخو خونو او دژمي په ګرمو خونو کې ناست وي او د نورو د لاسونو تناکو ته حسابونه کوي، دوی که په میاشت کې یو وار دوه له پروژې لیدنه کوي، نو هم نظر یې په خپلو مشینونو وي، د کار معیار او د مزدورانو په حالت یې سترګې ړندې وي.

په ننګرهار هوایي ډګر کې زموږ په څېر نورو سلګونو افغانانو هم کار کاوه او په بېلابېلو پروژو کې بوخت وو، دلته ټول کارونه د همدې ټیکې په بڼه وو، عادي کارګر هم په لوی شناخت په کار لګېدل.

امریکایي ځواکونو سره په نورو لسګونو پروژو کې په بوختو کارګرو سربېره لسګونه نور افغانان له دوی سره په پوځي دندو بوخت وو، دوی به په لومړیو کمربندونو کې ولاړ وو، دوی به خپلو افغانانو سره تر بهرنیو ډېره سختي کوله، پرعاداتو سربېره چې بهرنیو ته شوي وو، هېڅ ډول افغان پالنه نه وه ورپاتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرى يې شاړي وو، دوى له رنګونو هسې هم سره دي او نه يوازې په ننګرهار هوايي ډګر کې، بلکې په اکثرو ولايتونو کې له امريکايانو سره ګډ ليدل کېدل.

***

ډېرې ورځې خو ناکراره او درنې ورځې واوړېدې، په کومه تمه او سوځېدلې تلوسه چې به کار ته تللم او د چا لپاره چې مې هغه سوځنده لمرونو ته غاړه ايښې وه، هغه سترګې نه وې او دا چې د هغې په ښکلې څېره مې سترګې نه لګېدې، ځکه خو زما په سترګو هم تيارې خورې وې.

يو وار بيا راته د دندې ماحول اغزي اغزي شو، د پسرلي هغه ورمې داسې شوې، چې ته وا د هوايي ډګر په دننه کې سيلۍ لګېږي ما هم تپوس نه شو کوى، زموږ رهنما امريکايي زلمى هم بدل شوى ؤ او له نوي مې سم له واره نه شول پوښتى، خو يادونو يې نورې را له د زړه پولې نړولې.

جدايي مه راولې خدايه

ما جدايي لېدلې نه ده مر به شمه

ما يوازې خپل زړه خوړه ـ نا زه يوازې خپل زړه خوړلم...همداسې څه وو، هغه خو راڅخه خبره هم نه وه، چې سړى ګوندې بيا مجنون شوى دى.

د هغې په يادونو کې ډوب وم، وروسته د اودس لپاره روان شوم، چې ليدل مې هماغه وه، خپل پوځي لباس يې لرې کړى او په يوه باريکه لباس کې داسې روانه وه، چې تور اوږد ټوپک ورسره هغه د چا خبره خوند کاوه...

زما ياد ته يوه لنډۍ راغله، خو زړه مې احساس ته خجالت کړم او هېڅ مې په شونډو رانوړه:

تر دا لنډۍ ټوپک دې ځار شم

په غاړه ستا دى کېږه زه درسره ځمه

زه يوې غاړې ته ولاړ وم، هغه روانه وه، خپلې طلايي ګېډۍ زلفې يې شاته لرې ورپورته ترلې وې، بازار ته د څه اخيستو له پاره تلله، د سپينو متو زيب يې يوې خواته، خو مزل يې د ډېرې پاملرنې وړ و.

پښنه چې به يې کېښوه او بيا به يې پورته کوله، نو زړه کې به رخه او کينه راتله، چې ولې يې نو پښو ته شنه بخملي قالين نه غوړېږي!

بيا به مې زړه زور واخيست او ارمان به پکې غزونې وکړې، ځکه په دې دنيا او دې انسانانو کې نه مندونکى حسن و، سترګې يې داسې نه وې، لکه دې نړۍ کې چې غړېدلې وي، د شونډو سرو يې له ګلاب پرته بله تشبيه نه منله.

هغه له وسپنيز جال جوړ دېوال په وره ننوته، زه هم ورو ورو ورروان شوم، هلته داسې بازار و چې په اوونۍ کې به يوه ورځ بهرنيو د خپلې خوښې توکي په کې رانيول.

دې بازار ته به په ګران بيه غميو او کاڼو سربېره افغاني لاسي توکي راوړل کېدل او بهرنيو به ورسره مينه لرله، هغوى به د لږو پيسو په توکيو ډېرې پيسې ورکولې او افغان پلورونکي به ورته خوشالېدل.

ما چې له هغې سره يو ځل دوه ليدلي وو، ځان مې نابلده کړ او څنګ ته يې زه هم ودرېدم، هسې د توکو د نرخونو په پوښتلو مې د هغې پام راواړوه، مخ يې راوګرځولو، ويې پېژندم، ماهم داغوښتل، پخپله ژبه کې يې را سره ستړې مشي وکړل، ما په بې صبرۍ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې ورځې نه وې؟
يو څه ساه نيولې شوه، بيا يې وويل:
هو دنده مې په بل ځای کې شوې، يوه اونۍ وروسته بيا لوېې دروازې ته راځم.
لږه مې د زړه ناقراري کمه شوه
- ښه ښه، ډېر ښه، څه شی دې اخيستل؟
هغې د اوږو په غورځولو وويل:
- دا يو څه شيان مې راټول کړل، خو ډېر ګران دي
ما فکر وکړ چې دا به کنجوسه وي، ځکه په سودا اخيستو کې دومره خبرې کوي، ما د نورو افغانانو خلاف چې دوی ته تمه کوي، د هغې په ځای مې د پيسو په ورکولو ټينګار وکړ.
- خير دی! پيسې به يې زه ورکړم
هغه حيرانه شوه، مګر کلکه وه، چې ته به پيسې نه ورکوې، ما په اشاره پوهه کړه، دوکاندار ته مې افغانۍ ورکړې، شيان يې په پلاستيک کې واچول، بهر چې راووتو ګوته په غاښ څو شيبې ولاړه وه، بيا يې وويل: له ما خو يې ۲۵۰ ډالر غوښتل، تا دومره پيسې ولې ورکړې؟
ما ورته وويل:
- مادومره پيسې نه دي ورکړې، له تاسې ډالر اخلي او ډېر اخلي، موږ نه ډېرې نه شي اخيستی، ځکه موږ ته يې بيه مالومه ده، ما ورته ټولې ۴۰۰۰ افغانۍ ورکړې، چې ۱۰۰ ډالر ترې جوړيږي.
لږ يې تندی ګونځې شو، بېرته يې د تندي کرښې ورانې شوې، شونډې يې په خندا خورې کړې...

- ډېره مننه
زه دوارخطايې نه لړزېدم، خو زړه مې کلک کړ او ورته مې وويل:
- نور څه کولای شم؟
په هماغسې غوړېدلې خندا يې وويل:
- نا...نا ډېره مننه، بيا ګورو
هغه ولاړه او پرله پسې (نا، نا) يې زما په ذهن کې داسې يو قيامت جوړ کړ، لکه څوک مطرب چې د رباب له يو ترنګ سره د رباب تار زر ځلې په لړزه کې راولي.
له ما هرڅه هېر وو، دا مې هم هېر وو، چې به څه پسې له ځايه راپورته شوی وم.

د خپل يار د مينې داسې دېوانه يم
چې خبر نه يم په کعبه نه بتخانه يم

***

په زړه راټوکېدلې تنهاکې مې يوه يوه ماتېده. په هوايي ډګر د راغلي خزان سيلۍ بېرته د سپرليو په وږمو بدلې شوې وې، په دې رنګينيو کې مې زړه هم د درزا پر ځای د خوښۍ ټوپونه وهل.
د سودا پر مهال خپل منځي خبرې مې يوه يوه بېرته له سره يادېده، غټې ښکاري سترګې به يې يو دم راواړولې، مسکۍ به شوه، ژر به يې په لاس کې نيولې قالينې ته پام شو، په خوښۍ به يې وويل:
(ډېره ښکلې ده زه به پرې کېنم او ستاسې افغانانو غوندې چای به پرې څښم څنګه!)
د نوم د پوښتلو خندا يې راپه زړه شوه، کله چې مې ترې وپوښتل:
(نوم دې رانه هېر شوی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کړس کړس یې وخندل او داسې چې خبره یې له خندا بېلوله، ویې ویل:

- نوم مې ((مېګن)) دی او ((ینګ)) مې تخلص دی

ما سترګې ښکته کړې، په مینه مې وویل:

- ډېر ښکلی دی، خو زه به درته څه نوم اخلم؟

خپل ټوپک یې غاړه کې سم کړ

- ته! ته را ته ینګ وایه، ځکه هسې هم ځوانه یم، څنګه؟

زه مسکی شوم

- ځوانه خو هسې هم یې، خو زه درته یوازې ځوانه ـ نه، زه به درته ځوانه شهزادګۍ وایم.

خوشاله شوه، په روانه کې یې وویل:

- او زه درته له (ښه هلک) غیر بل نوم نه لرم

زما په زړه یې کرښه تېره کړه او هغه یو نیم شعر مې رایاد شو، چې:

ستا په ژبه باندې هره ژبه خوند کا

زه له دمه ځایه هغه ټیم لیډر امریکایي سره موټر ته پورته شو، په لاره یې د څنډ پوښتنه بیا بیا کوله، ما ځان ژغوره، خو هغه لکه په هرڅه چې پوهېدلی وي، د جیب نه یې مبایل راوویست، زما او د ځوانې شهزادګۍ ترمنځ ټولې خبرې، سودا او ولاړه عکاسي یې کړې وه.

هغې د دغه ډول چلند او بې صبرۍ د لامل پوښتنه وکړه، ما هم د زړه له حال نه خبر کړ، هغه راته همداسې کاته، بیا یې وویل:

- ښه نو ډېره دې خوښیږي؟

ما د هغې د نور تعریف نه پرته وویل:

- ډېره

هغه لکه په مینه کې چې استاد وي او لکه زما د زړه له ژورو چې خبر وي، ویې پوښتل:

- په جیب کې میموري لرې؟

ما لږ په حیرانۍ وویل:

- نا... دلته خو د داسې شیانو د راوړو اجازه نشته

هغه لار راوښوده

- داسې وکه چې سبا ته یې راوړه او د اوس له پاره به همدومره وکړم چې ستا (ځوانې شهزادګۍ) ته به ووایم، چې ستا (ښه هلک) ته خپل انځورونه ورکړه، هغې سره په خپل کمپیوټر کې خپل انځورونه ډېر دي.

د امریکایي دې خبرې او ښېګڼې داسې کړم، چې له زړه مې ورته ډېره دعا وغوښته.

سبا ته مې همداسې وکړل، د سترګې انځور اخیستو پر مهال را ته امریکایي مخامخ ولاړ ؤ، په اشاره یې رانه د پلش اخیستو غوښتنه وکړه، هغه مې ورته ورکړ.

مېګن په وسپنیزه خونه کې یوې خوا ته ناسته وه، لکه چې له بېګاه یې خبره کړې وه، د سترګې له عکس اخیستو وروسته یې را ته اشاره وکړه، ورغلم، لاس یې راکړ، خوا ته یې نږدې کېنولم، ټول فولډر یې را ته په منډه وښود او بیا یې زما پلش ته راولېږل، پلش یې زما پر ځای هغه امریکایي ته ورکړ، چې له ما یې څوک وانخلي، خو په راوتو کې یې غلي زما په غوږ کې وویل، داسې چې وېره ترې نه محسوسېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تا نو ده ته هم ويلي!

زه غلی شوم، او يو څه مې د دې شعر ژباړه ور ته وکړه:

جانانه ستا د مينې درد د پټولو نه و

چې ترې سندرې جوړېدلې نو ما څه کړې وی

نرۍ مسکۍ شوه، په شا يې وټېپولم او سره بېل شو.

دې امريکايي ښکلې نجلۍ رانه نورې خبرې هېرې کړې وې، په هر ځل ليدو به يې له سره مَېنولم، شېبه په شېبه به يې د مينې لوړو ته پورته کولم، د ژوند چارې رانه پاتې وې او يوازې او يوازې د هغې د ښايست په نړۍ کې ورک وم.

***

د هغې د انځورونو د ليدو او ماسره يې د لېوالتيا له کبله هره شپه د کال هومره تېرېده، روح او زړه مې د وجود او سينې په زندان کې سره له يو بل بېزاره او خپه وو او وجود به خود زرې زرې کېده، چې په زړه کې ډېرې خبرې راتلې، دې سره به مې ځان ته فکر شو، نو پخپله به مې په ځان زړه وسوځېده.

د يو نا اشنا لاروي په څېر له داسې حالاتو سره مخ وم، چې هېڅ مې په خپله ګټه نه شو راګرځولی، د هغه د لرو پرتو ځنګلونو راالوتې مرغۍ، چې يوه ورځ به بېرته خپلو ځنګلونو ته ورګرځېدله او زه:

زه لکه ونه د تقدير په زولنو تړلی

خو د هغې نرم او پوست خوی او دريابي مينې حوصله راکوله، هر سهار به وختي ښه په مينه پاڅېدم او لکه پاچا به نېغ خپلې وظيفې ته تللم. اوس را باندې د پخوا په شان مزدوري او وظيفه بار نه وه، پکې خوښ وم، که څه هم ګرمۍ او مزدورۍ به کله دومره تنګ کړم

چې زړه به مې شو چې نوره دا وظيفه خوشې کړم، خو چې به مې ((مېګن)) ته فکر شو، نو د دې هرڅه د زغملو وس به مې پيدا کړ.

زما په دې کلي کې څه دي - زه خو د يار سترګو ته شپې سبا کومه تر دې هم مخ نه ګرځېده، چې مينه پولې او بريدونه نه لري، ګرمي او سختي نه شي کولای د مينې تارونه پرې کړي، زه هغې سره تړلی وم، د پايلې په فکر کې نه وم، چې هر څه پېښېده.

ټول هوايي ډګر سپرلی سپرلی ښکارېده، هره خوا د هغې ګلاب ګلاب څېره تر سترګو کېده، د هغې برېښنوونکي مخ او مرمرين وجود سرې د ژوند له هرې لارې اړوه.

په هغې امريکايي نجلۍ ((ميګن)) چې به د هر چا نظر پرېوت په کړاو او غم به يې اړوه، خو زما کړاو او غم سپيڅلی و، د حوس په پړو تړلی نه و، ځکه ما چې يې له ليدو کوم خوند اخيسته، نو هغه لکه ګلاب چې په بوټي کې د خوشبو لپاره غوړېدلی وي.

د کارګرو له مخې د هغې په تېرېدو به د ډېرو زړونو ته څه راتلل، خو هلته اصول وو او د خولې خبرې هم جرم و، خو زمونږ ريبار بيا د همدوی له نسله و او ماسره يې د هغې په مخ کولو، کېنولو او غږولو کې ډېره مرسته کوله، ځکه خو به مو کله کله سره ليدل او د انتظار تنده به مې خړوبېده.

وروسته بيا دومره راسره خوږه شوه چې که زما به پام نه و او هغې به وليدم، نو د لاس پورته کولو سره به يې راغږکړ:

- ښه هلکه!

د هغې دغه غږ به باغ باغ کړم، دا به يې راته د مينې ښښه ښکاره شوه او په زړه کې به ډاډه شوم، چې دومره خو يې ياد يم او دا مې هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه ته کوزه شوه، چې کله مې ترې د هغې برېښليک وغوښت، په لاس رنګينې امريکايي مجلې څخه يې هغه پاڼه وشلوله چې قت شوې وه او خوشبو يې لرله، هغه نيمه پاڼه چې يې راکوله، په خندا يې وويل:

- ته يې بوی که، ځومره خوږ بوی کوي!

د هغې په غوښتنه مې د مجلې نيمه پاڼه چې ادرس يې پرې ليک و، بوی کړه، خوشبوی يې نشه کړم. اوس يې هم را سره هاغه د لاس نښه شته، کله چې به مې ور ته برېښليک واستوه، ځواب به يې ډېر لنډ او تنګ ؤ، خو ډېر خوښوونکی او په زړه پورې به و.

هغه ټوله له مينې او عاطفې جوړه وه، خندا او خوشاله ژوند يې فطرت ؤ، هر ځومره چې به غربېده خوند به يې ور سره کاوه، د هرې خبرې ول پرانسته او پلو ترلو هنر يې لکه په ختېه کې چې اغږل شوی وي.

***

يوه ورځ مې ترې په روانه روانه کې وپوښتل:

- څنګه لويه شوې؟ مطلب داچې په کوم بل ځای کې ډېره پاتې شوې يې؟

هغه پوهه شوه، چې مطلب مې څه دی، زما زوړند لاس يې پخپل لاس کې ټينګ ونيو او ورو ورو مو قدم وهلو، خپله دنګه غاړه يې پورته نوره پسې هسکه کړه، اسويلی يې وکړ، ويې ويل:

- هئ ښه هلکه! ژوند ډېرې لوړې ژورې لري، خو ولې ژوند دومره ګندلی او تنګ هم نه دی ځومره چې يې تاسې افغانان ګڼئ. ستاسې په خپل مذهب کې راغلي چې انسان ازاد دی او زموږ پخواني

ولسمشر ابراهم لنکن هم ستاسې په دين کې ډېره مطالعه او مالومات درلودل، هماغه وو چې د دغه اغېز پر بنسټ يې په امريکا کې غلامۍ ته د پای ټکی کېښود، له هغې وروسته امريکې چې څومره پرمختګ کړی لامل يې يو دغه هم کېدی شي، ځکه په هغو تورپوستوغلامانو کې داسې څېرې او ذهنونه وو، چې د دغه هيواد او ولس د هر اړخيزې هوساينې او پرمختګ سبب شول. انسانيت هيڅ ډول رواج، شرطونو او کولتور ته اړتيا نلري، ترهرڅه لوی عبادت انسانيت دی، کله چې انسانيت راشي، هغه ټولنه، کولتور، قام او هيواد غښتلي کيږي.

ما د هغې خبرو ته غوږ ايښی و، د خپلو خبرو پر مهال به يې خپل کيڼ لاس ښوراوه، کله کله به نرۍ مسکۍ شوه. که زه د هغې په ژبه پوره پوهېدلی ډېر به ښه وو، خو دغه تشه مې ځکه نه محسوسوله، چې مېګن ډېره هوښياره او د سړي په زړه او حرکاتو پوهېده، ما به له خولې کوم لفظ نيم ايستی نه و، د هغه تر شا چې به مې څه ويل غوښتل را مخکې به شوه او زما پاتې خبره به يې پخپلو خبرو کې را پوره کړه.

په خبرو خبرو کې د هغې خېمې ته راورسېدو، مخ يې راواړوه، ويې ويل:

- زه ننوځم چې ارام وکړم او ته...

- زه به هاخوا لاړ شم چې کار روان دی په هغې پام وکړم.

زما لاس يې يو ځل بيا زور کېدو نه وروسته خوشې کړ او سره بېل شو.

د غزانو ونو لاندې سيوري ته کېناستم او لوی مشين چې ګريډر ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي په سرک ميده کاڼي هوارول، د اوبو ټانکر به پرې اوبه اچولې او رولر به کېمنډه چې کلک شي. درې واړه مشينونه او ګاډي د دغې لپاره ما مؤظف کړي وو، د غرمې وخت نږدې ؤ، امريکايي زلمی راورسېد مشينونه مو پر ځای ودرول او پخپل موټر کې يې د تېر په څېر وخېژولو چې خپل تم ځای ته ولاړ شو.

نه پوهېږم چې دغه زلمی امريکايي به زه زورولم او که به يې ټوکې راسره کولې، هر څه چې وو، خو ساعت به مو سره تېرېده، بيا يې راته وويل:

- څنګه، نن دې ملاقات وشو؟

ما ورته وويل:

- تا خو ليدلی يم، ځکه خو وايې

په خندا شو

- نا، ما نه يې ليدلی، خو د مخ تازګي دې حال وايي

په ما هم د هغه دغه خبرې ښې لګېدې او بيا بې له دې هم...

څوک چې خبرې د جانان را ته کوينه

په خوښۍ مې ورته وويل:

- هو! تر خېمې ور سره يو ځای وم

ويې خندل

- لاس په لاس

نورهم په خندا شو...

***

دغه زلمی ويليم نومېده، خپل ځای ته چې ورسېدو ښکته شو، په خونو کې يو يو پاتې شوي موټر چلوونکي خپل خپل خواړه تيار کړي

وو، ما سره چې ويليم خونې ته ننوت، ډرېورانو د خپل رواج او مېلمستوب له مخې له خپل ديګ څخه يوه يوه کاسه را ډکه کړې وه، دومره چې دسترخوان له راز راز خوړو ډک او رنګين شو. ويليم دا هر څه په لومړي ځل ليدل، په ځمکه ناسته، ډوډۍ بيلول، په ښوروا کې لمدول، سلات، سابه، بېنډۍ او زموږ د ډوډۍ خوړو طريقه ورته ډېره حيرانوونکې، خو په زړه پورې ځکه وه چې هغه هم زموږ په څېر پيل وکړ، خو هغسې چې موږ خوړل هغه نه شو خوړی. کله به يې مړۍ لويه را بېله کړه او لکه د کاشوغې به يې له اينګولي ورلاندې کړه، پر ځای د دې چې په لاس يې خولې ته ورسوي سر به يې پسې راټيټ کړ او خوله به يې ورته بې بريده وازه کړه، ډوډۍ مو ښه په خندا داسې چې ورې ځای ته مو لانړه، وخوړه.

ويليم پاڅېده او خپل موټر څخه يې يخ پيپسي او نور شربتونه راوړل، هغه مو پسې وڅښل، زموږ په خونه کې معشوق استاد ډېر تبليغي او پرهېزګاره سړی ؤ، هغه د ويليم په فکر کې ؤ او ډېر يې ورته کتل، موږ چې ډوډۍ وخوړه دعا مو وکړه، ويليم سم له واره پوښتنه وکړه، ما ور ته وويل موږ له خدايه د منني لپاره دعا وکړه، شکر مو وويست.

هغه يو څه شېبه ګوته په غاښ و، بيا يې وويل:

دا خو تاسې زيار باسئ او ډوډۍ په دې سره ځان ته برابروئ، که کرار ناست وای او تياره درته راتلی، نو هغه وخت به مو شکر ايستی وای.

ما ورته وويل:

داسې نه ده، خدای وايي بنده ته حرکت کوه! زه به برکت اچوم، ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې حرکت نه کوې خدای وايي زه هم درسره ملګری نه يم، دا زموږ عقيده او ايمان دی، زموږ دين او کليمه خو دا وايي.

هغه غلی و، بيا يې وويل:

سمه ده! ستاسې کليمه څنګه ده؟

معشوق استاد لکه پوه شوی چې و، څه يې وويل؟

ما ورته وويل دی وايي چې، ستاسې کليمه څنګه ده؟

هغه ژر را مخکې شو، په رنګ کې يې ښکاره بدلون راغی او ويليم ته مخامخ جوخت کېناست، ويليم ما ته وکتل:

معشوق استاد وويل، ده ته ووايه که کليمه غواړې واورې، نو غسل شرط دی، لومړی به غسل وکړې، وروسته به ورته کليمه ووايم.

ويليم ته مې د هغه خبرې ترجمه کړې، پورته شو، ځای مې وروښود، لږه شېبه وروسته راغی، کېناست ورته مې وويل:

دی چې يې څنګه وايي ته يې هم وايه! معشوق استاد د التحيات په څېر کېناست، امريکايي زلمي ته يې هم د ځان په شان کېناستو وويل، بسم الله يې وويله، بيا يې کليمه ورته پيل کړه، کله چې الا الله ته ورسېدل د زلمي ژبه پرې نه اوښته، هر څومره چې به ور ته معشوق استاد اسانوله نه کېده، پاڅېد، پرسرېې د اوبو يو يخ بوتل واړوه، شېبه وروسته بيا راغی، ما ته يې ګاډي ته د راتلو وويل، معشوق استاد ته يې هم اشاره وکړه، دواړه روان شو، موټر ته وختو، ناستو ډرېورانو چې هر فکر کړی وي، خو له څېرو داسې ښکارېدل چې ګوندې امريکايي ورته په قار شو او مشر ته يې وړي، خو ما ورته تاکيداً وويل چې هيڅ خبره نه ده، تر يوه ځايه چې لاړو ودرېده، بيا يې وويل:

ښه اوس راته بيا ووايه، خو که مې ووېلی شوه بيا به زه هم ستاسې غونډې کېږم، خو دلته نه او دا راز به راز ساتئ.

دا ځل يې کليمه لکه د اوبو تېره کړه، ما ورته په سبا د يو ديني عالم کتاب چې په انګليسي کې وو، پټ راوړ، ور مې کړ، هغه اوسپنيز ډالر يې راکړ، چې په خپله بټوه کې يې له ډېر وړاندې ساتلی ؤ او ما ته يې ويلي وو، چې دا مې د مېرمن د لاس نښه ده.

هغه نښه چې نن ماته راکوله، ورسره يې دا هم وويل:

ډېره را ته ګرانه ده، ما سره تر دې بل محبوب څيز نشته، دا واخله...

ما ورته وويل، هغه څه چې ما ته په زړه پورې وو، هغه تا يو په بل پسې وکړل.

- کوم څه؟

هغه پوښتنه وکړه

ماورته د ورپادولو په دود وويل:

- يو له مېګن سره د ليدنې مرسته او بل زموږ د دين قبلولو احسان او مبارکي، هر څه چې مې ورته وويل نه يې منل او هغه اوسپنيزه روپۍ يې راکړه.

***

معشوق استاد ډېر مسلمان او ښه سړی و، تل به يې ويل، چې کاميابي يوازې د الله جل جلاله په دين او د پيغمبر صلی الله عليه وسلم په طريقه ژوند تېرولو کې ده، موږ که دلته له امريکايانو سره کار کوو او ډېر خلک يې بده ګڼي، خو حقيقت دا دی چې ور سره مزدوري روا ده، غلامي يې حرامه ده او دا وګوره څومره لويه ګټه مو وکړه که دغه شان، له هر منکر سره په مينه او احسان خبرې وشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خامخا د زړه تل ته کوزیږي او موږ به خدای په لویه ورځ په دې نه نیسي چې تا ولې جهاد نه دی کړی، بلکې په دې، چې ولې دې زما دین نورو ته نه دی رسولی، که دغه لړۍ روانه وساتل شي هیڅ ستونزه به نه وي. د دغه یو امریکني په مسلمانېدو ښایي چې ډېر نور مسلمانان شي.

قلندري استاد چې د معشوق استاد، استاد پاتې شوی او له معشوق استاد څخه په دیني مسایلو کې ډېر کم پوه و، بلکې بیخي شړ ؤ په تونده لهجه یې ور ته وویل:

- مړه امیر صیب! پرېږده یې، که دا مسلماني زموږ د افغانانو په څېر وي، نو هیڅ دې ځوک نور مسلمان نه شي، وګوره پرون یې راته وطن ړنګ کړ او نن ور سره کار کوو او د هغوی د لاس لاندې یو.

معشوق استاد ډېره حوصله درلوده او بل یې استاد پاتې شوی ؤ، ورته یې وویل: استاده! ستا خبره په سر سترګو، خو د لاس ګوتې هم یو شان نه وي او انسانان خامخا نفس او شیطان لري، په بدو اعمالو وروسته خپه وي، خو کار ترې شوی وي او بله دا چې که هر سړی لومړی خپل ځان سم کړي، انساني کرامت ته ژمن و اوسي پخپله به هر څه سم شي.

ماته د دواړو خبرو خوند راکړ، خو چې شته مسلمانۍ ته مې ولیدل، نو هغه د خپل استاد خبره رایاده شوه، استاد ویل، په کامه کې د یو سربند جوړولو پروژه په همدې ډالرباران کې یوه جاپاني انجنیر عملي کوله او خلکو یې د کار و زیار ډېرې خبرې کولې.

د استاد وینا ده چې ماسره هم د دې جاپاني د لیدلو تلوسه پیداشوه،

نو د کار ځای ته یې ورغلم، هلته له جاپانی نه او کار بوختو کسانو یې هم ډېرې ستاینې وکړې، یوه یې وویل:

- ډېر ښه سړی دی، اوس پرې خواري کوو، چې مسلمان یې کړو...

استاد ویل، مایې خبره ونیوه او ورته مې کړه:

- لږ وار ورته وکړئ، که د دې کار په منځ کې مو مسلمان که بیا به دا کار داسې سرته ونه رسوي، لکه څنګه چې یې پیل کړی دی، په نیمه کې به یې پرېږدي.

ټولو مزدورانو او ډریورانو د دې خبرې سره په زوره وخندل، یوه وویل:

- دا امریکایي خو څه د کامې د بند په پروژه کار نه کوي، چې نیمګړې به یې پرېږدي.

دا وخت زموږ یو ملګري چې د خونې نه بهر و، راته غږ کړ:

- راشه کنه یار دې غواړي!

را ووتم، ګورمه چې ویلیم په دغه یو ساعت تېرېدو سره پړقېدونکی مخ په موټر کې ناست دی او د لاس په اشاره وایي:

- راځئ کنه! چې پاتې کار خلاص کړو

زه چې ورنږدې شوم، هغه وویل، رښتیا لمونځونه، ډوډۍ، چای هر څه وشول؟ ـ هو، ډېره مننه!

ما ور ته وویل:

څنګه تا هم لمونځ وکړ...

نری مسکی شو، ویې ویل:

دومره ژر خو مې مه ملا کوه او نه ځوک کېدی شي

د ټانکر، ګریډر او رولر چلوونکي مې له ځان سره واخیستل او د کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحې ته روان شو، چې ورسېدو، ویلیم وویل:

- ته اوسه زه راځم

- ډېره ښه ده

کار مو پیل کړ خو امام الدین ووې، صیبه که ستا اجازه وي زه به لږ دا ټانکر را ډک کړم.

- ښه لاړ شه

ولاړ، ډېر ساعت ورک وو، دلته داود پخپل ګربېړ کار کړی ؤ او رولر ځکه پرې نه شو ګرځېدی چې اوبه پرې پکار وې، دغه دی غرار شو او په ګوډ راواوښت. وا لېونیه دا چېرته ورک شوی وې. ژر ژر یې اوبه ایله کړې او کېسټ یې په درز چالو کړه. په وخکو کې هم خاندي. هسې خو په چالاکۍ کې یې نمبر وړی ؤ، اوبه یې واچولې د رولر نمبر شو. دواړه غاړې ته ودرېدل خپلو کې سره پوسېدل زرګونونو لوټونه یې سره اړول، زه پرې شکي غونډې شوم، ورغلم، شکي شول چې ګونډې پرې پوه شوی یم. ما ته یې هم ژر دوه زرګونه په جېب کې راومنډل ما ترې په اړه پوښتنه کوله چې له شا څخه یې ژر ریډیول را ته خلاص کړ په دې سره یې زما فکر اړول غوښتل بیا مې ځان جوړ کړ څو پوه شم چې دا لوفري له کومې.

ژر یې سیګرټ را ته بل کړ را یې کړ، داود له ده څخه ډېر ناز پر ما لیده. لاس یې پورته وارتوه له اوبو یې غړپ وکړ ویې ویل، مړه ته دا نه پېژنې نمبر دس حرامي دی، تېل یې خرخ کړي په دې سره په خټ خټ وخندېدل. وا هلکه که ګیر شئ؟

- ستا دوا (دعا) پکار ده. پخپله یې راکوي را ته وایي څه د جېب خرچه دې وکه.

داسې شبېه به نه وه چې د دې دواړو به جامې (خولې) دمه وې هر وخت به ور سره راز راز خوراکونه، بسکټ او... وو.

نه پوهېږم چې له کومې او څه ډول به یې پیدا کول، کوم چا امریکنې یې په اړه شکایت هم نه درلود او کار خو به یې لکه د خامار په یو غړپ کاوه، هر څومره ډېر کار چې به و، ښه په نره او ذمه وارۍ سره یې تر سره کاوه. ځکه نو چې له هر چا به یې څه غوښتل، نا به یې نه شو کوی، بلکې پخپله به یې ور ته د موټر سیټ له راز راز نعمتونو ډکاوه.

***

رخصتۍ ته نیم ساعت پاتې ؤ، خوله مې وچه شوې وه، یو امریکایی سپین موټر په موړ راواوښت، هر موټر چې به را ته په ورو کېده به، ځینو به سلام کاوه او ځینو به شاباسی هم ورسره غوټه کړ، په موټر کې یو هلک او یوه نجلۍ وه، له سلام وروسته مې ترې غوښتل چې اوبه راکړې، خو په موتر کې ناستې نجلۍ چې مې خولو ته وکتل اشاره یې وکړه، ورنږدې شوم، توره ښیښه یې کښته کړه، له دننه مې یخه هوا په مخ راغله.

په نرۍ خندا یې وویل، دا واخله اوبه، دا شربت

مننه، ژوندۍ اوسې

سم له واره مې د اوبو بوتل په سر واړوه، څو چې مې له خولې لرې کاوه، له شا راپسې په خوږ غږ په امریکایي ژبه اواز شو:

- دومره تږی؟!

په حیرانۍ مې داسې چې بوتل مې لا په خوله ؤ شاته وکتل، ګورم چې مېګن ده، لاس یې راوغځوه، ما هم لکه د وارخطا لکه څوک چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درياب اخيستی وي، خپل لاس په تادۍ ور اوږد کړ، ما د هغې او هغې زما لاس سره ښه زور کړل، په خندا شوه، وی بس دی هن، ژر مې لاس ايله کړ، اوس يې ګلابي حسن نورې کانې کولې، لکه چې تازه له خوبه راپاڅېدلې وه، لاسونه يې يخ وو.

پخپله يې وويل:

- ښه هلکه! ويده وم، ډېره نا ارامه وم، اوس مې ولبل اوس ځان ارام احساسوم او بيا چې ته راسره يې نو ډېره ارامه يم، بايد وړاندې راغلې وای، خو نه مې غوښتل ته مې داسې وګورې چې...

مايې خبره ونيوه

د رحمن په عاشقۍ کې کمی نشته
نو بيا ځله ائينه کې ځانله ګورې

دا بيت چې مې ورته وژباړه، ډېر يې وخندل، د خندا نه وروسته داسې چې د خندا څپې يې ورو ورو د مخ له ساحله ټولېدې، وويل:

زه خو يو ستا مينې او د مينې نه ډېر د مينې په پوهېدو حيرانه شوم او بل ستاسې ژبې ته چې تاته يې څومره ډېر شعرونه په ياد دي.

- ښه، چېرته ځې؟

- چېرته به ځم، همداسې راووتم، په خېمه کې تنګه شوم، ښه شوه چې ته مې وليدې، ستا ليده مې هم يوه بهانه وه، چې بهر راووتم.

هغه چې د دندې وخت يې پوره شوی و، نو د دريشۍ پر ځای يې نری لباس په تن کړی و. د سرک بلې غاړې ته له لرګي جوړه يوه کوټنۍ وه، سيوری و، ما ورته وويل، راځه دلته لمر دی، هلته به کښېنو. نه پوهېږم په کوم زړه مې ور ته دا خبره له خولې ووته، نرۍ مسکۍ شوه، سمه ده...

خونه کې د لرګي چوکۍ وه، پر هغې کېناستو، داسې چې مخ د سپين لمر پلوشې خړولې، په سيوري کوډله کې يې رڼا جوړه کړې وه. ګېډۍ زلفې يې چې، شا ته تړلې وې، ترې ښکاره شوې سپينې دنګې غاړې يې زړه ډوباوه. ډول ډول ستاينې او مننې له قدرت څخه په زړه کې راتلې...

قربان شم له پستو لاسو د هغو ملايکو
چې ستا يې له مرمرو نه تراشلي دي لاسونه
زه ترې وم، دوی لپه شول، له سپينو اوبو ډک شول
د ژوند په نامه وايم چې دې ښکلي دي لاسونه

زما لاس يې پخپل سپين لاس کې کېښود، خپل بل لاس يې پرې داسې کېښود چې د مينې په ډېرو تودو کې مې د لاس يخوالی احساس کړ. بيا داسې چې زما لاس يې په خپلو لاسونو کې واړوه، په زړه سوي يې وويل:

- لمر دې لاسونه تور کړي

- هو! خو څه خبره نه ده، ژمي کې به بېرته سپين شي، غلې شوه بيا يې شنې ښورې سترګې راواړولې ويې ويل:

- له ډېرو سپينو لږ غنمرنګي ښه وي

زما ويلو ته يې په خپله خبره کې ځای نه و پرېيښی، غلی شوم.

هغې له ښکر شا ته جېب نه د اوبو نيم بوتل راوکېښ، يو څه يې ترې څښلې، ما ته يې ونيوه...

- هن وړاندې هم ډېر ترږی وې، ما ورته وويل، که دا اوبه مې وڅښلې نو به ټول عمر کې ترږی نه شم، خو غواړم دا اوبه له ځانه سره يوسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې؟

- زمونږ په دې ټولنه کې داسې عقیده هم شته، چې د ځینو ناروغانو لپاره اوبه دمېږي او بیا لږې لږې ورکول کېږي. زه هم ستا د خولې دا اوبه وړم او داسې ځای کې ږدم چې یوازې زه یې ګورم.

هغه پورته شوه، زما سر یې پخپلې غاړې پورې جوخت کړ اسوېلی یې وکړ، ویل دومره دې خوښه یم!

- هو! نه پوهېږم، خو ډېره مې خوښېږې.

د منني په ډول یې یوه شېبه خاموشي حاکمه کړه، وروسته یې د تلو وویل، زما مرۍ وچه شوه او په نیولي غږ مې ورته وویل:

- ته ځې!

هغه راپورته شوه، نور یې هم غریو نیولی کړم.

ګوره سترګې چې مې ډکې ډکې کیږي

نوم د تګ په خوله وا نخلې باران راغی

هغه لکه زما په وجود کې چې یې د خپل تګ له امله راپیداشوې ناارامي درک کړې وي، د کلکې ژمنې په توګه سترګه ووهله او په خوږه خوله یې راغبرګه کړه:

- خامخا وینو، سمه ده! لاړم...

هغه روانه شوه، تر ډېره مې ورته لیدل چې له سترګو پنا شوه، وخت هم پوره شوی و، کارګرو ګاډي درولي وو، زما په تمه وو.

***

معشوق استاد راغږ کړ:

- صیبه ځنګه مرکه خلاصه شوه!

- هو دا دی ځو، خو چې ویلیم راشي

لږه شېبه وروسته ویلم هم راغی او له ورایه یې پر شونډو خندا خپره وه، نه پوهېږم، چې دی ولې او څنګه زموږ له هرې لیدنې خبرېده. په هر حال! موټر ته وروختو، له دروازې چې راووتو، لاس یې ونښوراوه، ویل ښه شپه!

هره شپه مې نوره پسې سختېده او اوږدېده، سړی چې ستړی شي خوب وکړي دمه شي، خو زما سترګو نور خوب نه پېژانده. د هغې د خپلولو او یو ځای سره کېناستو او ان مینې ارمان پسې واخیستم، داسې چې دغې ارمان یې ورځ تر بلې زېښلم. کله به تر سهره ویښ وم او لکه د بې وسه به مې له خولې زګیروي واته، کله به مې اسمان ته وکتل غریو به ونیولم، خدای ته به په زارو شوم.

په ویر په سرتوري تقدیر وارخطا شي

الله دې زما که اذان دی جانانه

کله به مې له ناکامه زړه او ذهن د مشورې او سلا لپاره د یو څو شېبو پورې یوه خوله شول، خو چې به و نه شوه لار به یې بېله کړه او پخپله خپله مخه به شول، دلته به یې زما ستړی وجود نور هم پسې ذرې ذرې کړ، شپه به کال شوه او د هغې غم به نوره هم پسې سخته کړه.

کله به داسې وخت راغی چې په ورځو ورځو به مو سره و نه لیدل، خو هر دیدن به را ته د سلامت ژوند له بیې کم نه ښکارېده.

دا ځل مو کار په هوایي ډګر کې وتلې ویالې په سر د سرک ایستوو، باران شوی و، هوا برابره وه او سګریټ په لاس د هغې لار په څارلو وم، دې وخت کې بیلډوزر اوسپنه ماته کړه، ورغلم ډرېور بله لرله، د هغې په جوړونه لګیا شو. زه هم ورسره بوخت شوم، دې کې نرۍ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسته، خوږه او زړه باغوونکي خوشبو مې هوا پر مخ تېره کړه، ور سره یو د انسان سیوری مې له مخه تېر شو.

ومې کتل، هماغه دنګه ښاپېرۍ وه، تور اوږد ټوپک په غاړه، خولۍ پر سر، اوږده عسکري بوټان په پښو، نېغه روانه وه.

ما پرې غږ کړ:

مېګن!

مېګن مخ راواړوه، د تېر په څېر نه موسکۍ شوه او نه یې کومه خبره له خولې وایسته، بېرته یې مخ واړوه او سمه روانه شوه.

دلته یې زما دزړه په اسمان دشکونو او راز راز اندېښنو وریځ راخوره کړه، ټینګ نه شوم او تر شا یې تر یو ځایه پسې شوم، خو نه مې پرې غږ کاوه او نه کوم بل حرکت.

یو ځای داسې راغی چې هلته نور افغان کاریګر او سپین ږیرو تر ځنګ امریکایان هم وو، په منځ کې یې تېره شو، ډېرو پسې ورمېږونه واړول او سترګې یې پسې ووتې او چې به هر چا ولیده په زړه به یې یوه شنه تغمه د اوف او آه لکه د تالندې برېښنا زغلېدله، خپله مېګن هم ښایي په زړه کې د دې لنډۍ مفهوم ته نېږدې پوهېدلې وي چې:

دا خپل ښایست را پورې اور شو

تنکي ځوانان راپسې مري خونکاره شومه

په هغې پسې زما په ورتلو هم پوه شوې وه، ځکه هر څو ګامه پس به یې داسې راکتل، لکه نه چې راګوري، خو چې خوند یې و نه کړ، ترې راستون شوم او په شا به مې کله کله پسې مخ واړوه که راوګوري، خو څنګه چې وه هغسې روانه روانه وه...

کرۍ ورځ مې ناکراره تېره شوه په سر مې درد شو، امریکایي زلمي

ویلیم نن په خپل ځای بل همزولی رالېږلی ؤ، ما ترې د رخصتۍ اخیستو ووېل، هغه همدومره ووېل:

- ډېر ناروغه یې؟

- هو! سر مې خوږیږي.

- هن دا اوبه وڅکه، ښه کېږې او کنه چې خپل کلینیک ته دې بوځم!

غلی شوم، ورځ مې بې اوبو او بې کلینیکه تېره کړه، درخصتۍ وخت پخپله راغی، د نور کله خلاف چې له هوایي ډګر نه وتو ته به مې زړه نه کېده، نن د هغې ځوانې شهزادګۍ چلند داسې حد ته رسولی وم، چې د هوایي ډګر لومړۍ دروازې ته مې پښې بې واره یوه له بلې وړاندې کېدلې.

له هوایي ډګره په وتو نېغ انټرنېټ کلب ته ولاړم، هلته هم له بده مرغه برېښنا نه وه، تر ناوخته منتظر وم، اخر برېښنا راغله، خو ماښام ورځ وژلې وه. کمپيوټر ته کېناستم غوښتل مې هغې نه د تېرې ورځې د چلند په اړه وپوښتم، چې ومې لیدل په ان باکس کې مې دوه نوي پیغامونه وو، لومړی مې یې هغه یو ژر خلاص کړ چې ګورم د مېګن برېښنلیک دی، پیغام یې زړه وړونکی ؤ، خو چې به مې د هغې په نوم سترګې ولګېدې...

مضمون که ښکلی نه دی خو عنوان څومره ښایسته دی

ای ښه هلکه!

ته به خپه شوی خامخا یې! ستا په زړه کې به ډېر څه راغلي وي، لومړی خو ښښنه غواړم او بیا واوره چې ولې مې در ته سلام و نکړ، خیر دی زما خبرې په سړه سینه ولوله، دا ځل مې له نوي برېښنلیک څخه پیغام درولېږه، خو اوس د هغې له وضاحته تېرېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نن د یو تورپوستي امریکایي لخوا خوابدې هله شوم چې ما ته یې وویل، زما دوسته شه! خوښېږې مې.

ما ډېره بده وګڼله او په ټوکه مې واخیسته، خو هغه رښتیا ویل، هلته زموږ په قانون کې دغه ماده ور زیاته شوې وه، وروسته چې له حقیقت څخه خبره شوم هیڅ مې نه شواى کړاى.

ستا سیورى به مې مخې مخې ته کېده او بل خوا هغه بدرنګه وحشي څېره، ته ووایه څنګه وکړم؟

پوهېږم چې ته به یې بده ګڼې خو زه هم د خپل زړه واکداره یم، داسې به یې د مینې تر سینده پورې باسم، چې په اوبو به یې شونډې هم لمدې نه شي، خو کاش چې داسې هیڅ نه واى شوي، تا ته مې ځکه خبر درکړ، چې که سبا یې را سره ووینې هسې نه زړه دې مات شي. اوس مې مشرغواړي، نورې خبرې به بیا وکړو.

سبا ستا په تمه

مېګن

ستا ځوانه شهزادګۍ

د فکر او اندېښنې په دوه لارې کې پاتې شوم. تر ډېره ګوته په غاښ، کمپیوټر ته غلى ناست وم او پیغام مې ور ته بیا بیا لوسته...

دلته زما په زړه هغه د اندېښنو او شکونوغرونه ورو ورو ویلي کېدل.

د هغې د مینې څپې مې نورې هم په زړه کې په شور شوې، زه غریب بې وسه او هغه د نړۍ د پرمختللې ځمکې ښکلې ښاپېرۍ او بیا دومره زړه خوږی غیرت او ننګ...

دلته د قدرت مرسته د ستایلو وه، هغه لارې چارې چې زما له تصوره هم لېرې وې، پخپله به مې سترګو ته غوړېدې او د مېګن مینې او

خواخوږۍ خو رانه د ځمکې د سر خان جوړاوه، کله کله به دومره غره شوم، چې د نورو مینه به را ته هسې ټوکې ښکاره شوې.

کور ته روان شوم، نن شپه مې حالت ښه و، خبرې مې هم وکړې، د نورو شپو په څېرسم له واره بام ته و نه ختم. د کور غړي حیران وو، یوه ویل نن دې څنګه شعر جاري شوى، نور کله خو سم نېغ بام ته پورته کېدې.

د هغې خبرې مې له سترګو پرده لېرې کړه، خو د اوس لپاره مې په ژبه ځواب نه جوړېده او یوازې په تشه یوه خوله خندا ترې روان شوم.

***

پاس اسمان نن ډېر رنګین ښکارېده، ما سره چې په ذهن کې د خپلې ځوانې شهزادګۍ کوم تصویر و، د هغې په سیالۍ کې سپوږمۍ د خپل حسن زور ښکاره کاوه خو هڅه یې بې ځایه وه، ما ته به ورپورې خندا راغله، کله به مې پرې زړه خوږ شو، مخ به مې ترې واړوه، په بله ډډه به شوم... نه پوهېږم څنګه او څه وخت خوب راغلى ؤ، خو سهر مې ځان ښه احساسوه، لکه سړى چې له ښې سترې وروسته دمه شي.

هو! د نور کله په څېر مې سترګې سرې او سترغلي له شوګیر څخه نه وو پړسېدلي. ښېښې ته مې وکتل ځان را ته ډېر ښکلى ښکارېده او ولې به ښکلى نه وم د چا په سترګو کې اوسېدم.

په تادۍ باندې له کوره ووتم، هوایي ډګر ته په رسېدو مې ولیدل چې ویلیم لومړۍ دروازې ته راغلى دى، له ورنېږدې کیدو سره یې وویل:

- السلام علیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی ؤ لا یې په زور زېر الفاظ او کلیمات نه وو زده کړي، بیا یې وویل، څنګه پرون دې په سر درد ؤ؟

ما ته مې ملګري وویل، اوس څنګه یې؟

هغه ته مې په اوږه لاس کېښود، مننه مې ترې وکړه، هغه وویل، خلک په کتار کې ډېر دي، زه او ته به په لنډه لاره ولاړ شو.

سمه ده زه یې له ځانه مخکې کړم او له سلګونو خلکو یې تېر کړم، په کتار کې مې یو هم خپل کس و نه لیده، هغوی چې له ما سره وو ټول دننه تللي وو، ویلیم وویل:

- ملګریه! نن به زه، ته او هغه ((مېګن)) ډوډۍ یو ځای خورو

- هن، رښتیا وایې!!

- هو! بېګا یې ما ته وویل، چې ښه هلک سره را له د لیدو زمینه برابره کړه.

ویلیم په رتبه کې تر مېګن مشر و او دا صلاحیت یې درلوده، چې سره وګوري، کیني او خبرې وکړي.

ویلیم ته مې له دې وړاندې د هغه په وینا یو ساعت او یو لاکټ د هغه د مېرمن لپاره تحفه راوړي وو. نن یې را ته له غوږه تېره کړه چې ډېر یې خوښ شوي.

ما ترې مننه وکړه، هغه وویل:

- څنګه مېګن ته به دې هم څه راوړي وي؟ ښه ده لومړی یې زه وګورم.

ما ورته کړه:

نا، دومره زړه مې نه دی کړی او څه چې مې کړي هغه مې هم په خوارۍ پرې منلي.

هغه غلی و، خو زه یې د اصلي خبرې راپورته کولو ته رسولی وم، نو مې ورته وویل:

- خو ویلیم!

- وایه! مهرباني

- هغې ما ته بېګا پیغام رالېږلی و

ټول مې ور ته په ټکي - ټکي تشریح کړ.

نه پوهېږم، د ویلیم تندی ولې ګونځې او ټنډه تروه شوه، یوه شېبه غلی شو، بیا یې وویل: که هغه وغواړي تا له ځان سره امریکا ته بیولی شي او د ګډ ژوند پرېکړه هم کولای شي.

زه رابیداره شوم، ومې پوښت:

- هغه به را سره دومره اوږده وپالي؟

- ضرور، خو په یو شرط چې مینه د زړه له تله وي

دلته نو نری مسکی شو ویې ویل:

- که چل در سره وکړي، بیا به څه کېږي؟

ما وویل:

- هو! هر څه کولی شي

بېرته یې خبره له ټوکو را پېله کړه:

نا دومره ظلم به نه کوي

هغه روان شو، ماته یې وویل، ته لږ ودرېږه! زه موټر راوباسم.

له پارک څخه یې موټر را وویست، خپل ځای ته لاړو، دوه موټر چلوونکي یې پاتې کړل او نورو ته یې د کېناستو وویل، لومړی یې ورته د کار ساحه او د کار طریقه وښوده او بېرته یې راوستل، چې مشینونه له ځان سره واخلي او د کار ساحې ته ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلیم وویل، راځه تر هغې چې د دوی د مشینونو هوا پوره کېږي او د کار ځای ته ځي، ملګري ته دې ووایه چې ستاسې چای وڅښو.

- ولې نه

باغچه ګل استاد په چای کې ماهر او مسلکي ؤ، زما خونې ته مخامخ خونه د هغه وه، ویل صیبه زه به ښه زېږ چای درته تیار کړم.

چای تیار شو، موږ خپلې خبرې کولې، چای مو په خبرو خبرو کې وڅښه، د ویلم نه مې یوه خبره هم په زړه پټه کې نه شوه ساتلی.

زما د خپلو اندېښنو بیا بیا یادولو او په اړه یې د هغه راګړولو ترڅنګ هغه ته د سر په کاسه کې په کراتو، کراتو اوبو ورکولو سربېره یې کله هم راته تندی نه و تریو کړی او په سړه سینه به یې ځوابولم او ډاډه کولم.

***

هغه زما او د مېګن ترمنځ د پل په څېر و، په خبرو خبرو کې ور ته مخابره وشوه، خولې یې پاکې کړې، خولۍ یې له ځمکې پورته کړه، د الوتکو کېناستو لیکې په لور روان شو، هلته یې موټر یوې غاړې ته ودراوه، ټوپک یې اوږې ته کړ، ښه چې نږدې شو یو لوړ رتبه مشر یې ولاړ ؤ، له سلام وروسته یې ور ته امر وکړ، چې دوه فرشي موټرې راوله، له هاغه الوتکې سامان په کې واچوه او خوړن ځي ته یې ولېږه.

بیا د الوتکې خوا ته راغلو، د سامان کښته کولو طریقه او ترتیب یې ور وښودل، بېرته ولاړ و، موټرې مو راوستې او هماغسې مو وکړل.

د همدغه پټۍ یا پخې (لیکې) په غاړه به هغه هیلوکوپترې ودرېدې، چې کار به په کې وو، یانې کوم ځای به یې مات ؤ، هغه به یې

جوړوه.

موږ په همدغه غاړه روان وو، چې یو مشر امریکایي راغږ کړ، ودرېدو ویل یو ټانکر اوبه پکار دي، دلته یې واچوه، ډېره دوړه ده، کار کوو.

ویلیم ما ته وکاته، ما ویل، زه به یې راولم ته څه، هسې هم ځای نږدې دی، هغه خوښه کړه.

ولاړم ټانکر مې راوست او ډرېور ته مې لارښوونه وکړه، زه ورته کرار ودرېدم، شا ته مې ناڅاپه یو درب شو، چې ومې کتل نجلۍ پېلوټه وه، له خندا شنه شوه.

- ډېر ووېرېدې.

زه ورته یوازې مسک شوم، هغه د هیلوکوپټر دننه نوته، ما اوږده ساه واخیسته، هغه له وروسته د یوه قوي نارینه په څېر ښکارېده، خو چې به مخامخ شوه تعجب به سړي کاوه. مشر امریکایي راغی کوم چا چې را ته د ټانکر ویلي وو، بلا شربتونه په لاس راورسېد، ویل دا واخله. پېلوټې هم د څه راوړو اشاره کړې وه خو ده پوره کړل، درې واړه ودرېدو او د اوبو له شیندلو څخه خوند اخلو، خو زه په زړه کې د ویلیم د وعدې پوره کېدو په انتظار یم، د دوی کار پوره شو، ولاړو دغه دی ویلیم هم راورسېد، ویل زه ځم ته له یو موټر سره هلته راځه. ډېر په بېړه یې موټر راتاو کړ.

موټر مې له ځان سره واخیست، د پخې لیکې په کوز سر چې راتاو شو را ته په سل مترۍ کې د دوو کانتیرو په سر دوه امریکنۍ تر سترګو شوې، داسې چې د سیوري لپاره یې نرۍ چوپال وهلی او یوازې ډېر معمولي ځایونه یې پټ کړي او نورې سپینې وړانګې داسې چې تورې عینکې یې په سترګو وې، پرتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معشوق استاد ته مې وویل:

- استغفرالله

نږدې ؤ چې موټر ترې بلې خواته ولاړ شي، ژر يې بېرته کابو کړ، ودرېده، نجونو چې ولیدو ژر يې بنینونه پر خېټو کش کړل.

***

غرمه راورسېده کار مو خلاص کړ، معشوق استاد ته مې وویل، ته څه زه له ویلیم سره ډوډۍ خورم.

- ښه سمه ده.

موټر ته په ختو یو څه له ځان سره وبورنېده، بیا مسکی شو، ورغلم، څنګه مسکی شوې؟

- هسې مړه! دا پېرنګیان هم خدای ښه ښایسته پیدا کړي دي.

ما ور ته وویل، پیرنګیان به يې انګریزانو ته ویل، دا خو امریکایان دي، ویل څه پرواه کوي، یو شان ښزوګان دي.

یوه شېبه ور ته غلی وم، بیا مې ورته په مات زړه وویل، استاده! حوصله پر ځای کړه، د دوی همدا دنیا ده او همدا مزې دي او رښتیا څه مزې دي، له هغه لس زره کېلومتره لیرې دنیا نه راغلي دي، شپه ورځ کار، له ټوپک او مرمیو سره لوبې، سختي او درانه بارونه ګرځول، دا نو څه مزې دي.

دې سره معشوق استاد روان شو، لیدل مې چې ویلیم ډېر په تېزه راروان و، په تمه وم، چې خوا ته به مې ودریږي، خو له ما هم تېر شو وړاندې يې کلک بریک ونیو، بېرته په شا راغی او خوله يې له خندا ډکه وه.

اشاره يې وکړه:

- راخېژه! بیا يې موټر ډېر تېز راتاوکړ او مخ په خوړنځي روان شو.

خوړنځي ته چې راورسېدو موټر يې په پارک کې ودراوه او ننوتو.

قانون دا ؤ چې هر امریکایي به یو لوی پتنوس چې پکې بېل بېل کورونه وو راخیسته او د خپلي خوښې څیزونه به يې پکې اچول. دلته چې ما دومره ډېر شیونه ولیدل هغه د مرغیو د پیو خبره مې رایاده شوه چې یو د مرغۍ پۍ نه وې، نور هر څه وو. رښتیا هم هر څه وو، اشپزان يې اکثره افغانان وو، ما ترې پوښتل چې حلال خواړه راوښایه، کور يې ودان هماغسې يې وکړل.

ویلیم چې له وړاندې ځای او وخت ټاکلی و همالته کېناستو. مېګن (زما ځوانه شهزادګۍ) له وړاندې ناسته وه، ډېر وږی شوی او تږی شوی وم، خو چې مېګن مې ولیده...

دومره زه یم یاره ستا د دیدن تږی
چې دې مخ ته کړم نظر اوبه اوبه شم

لوږه او تنده را څخه سم له واره والوتل هغوی ډوډۍ وخوړه ما هسې څکې څکې وکړې، مېګن به په نرو سپینو ګوتو مړۍ داسې خوړه چې به يې مخې ته هر څومره موړ ناست وو په نورو خوړو به يې لاس پورې کاوه. ویلیم له ډوډۍ وروسته راخیستي شربت څخه سر خلاص کړ، زما او د هغه نظر سره غبرګ شول، بوتل يې پر مېز کېښود لږ غلی شو او بیا يې مېګن ته مخ واړوه:

- زه ځم، بیا بېرته راځم، تر هغې خپلې خبرې وکړئ. مېګن ما ته وکاته، ویل اودې لیده، ویلیم ته يې په پسته لهجه وویل:

- مننه!

مېګن څنګل په مېز کېښوده، زما او د هغې د خولې او غوړونو تر منځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاصله دومره وه چې سره د ساه وږم مو پر یو بل لګېده. د قاب کاشوغه یې په کیڼ لاس پر مېز ټکوله، یو څه سوچ کې شوه بیا یې سر راپورته کړ، په سړه ساه یې وویل:

- ښه، ښه هلکه!

له ټوکې وروسته یې غاړه پورته کړه

نه پوهېږم چې ولې مې زړه هغسې نه دی، لکه له دې وړاندې چې و.

زه ور ته خاموش شوم

بیا یې وویل، زموږ خلک ډېر ازاد دي، خو زه ولې هغسې ازاده مرغۍ نه یم او لکه په یو زندان کې چې بنده یم، دلته مې له دندې روح او زړه دواړه نور ستړي شوي دي.

بیا لږه په فکر کې شوه، ژر یې وویل:

- هو رښتیا، هغه د تورپوستي فکر مه کوه، پر هغه بحث نه کوو، څنګه چې مې درته ویلي هماغه شان ور سره کوم.

خو اوس را ته ووایه؛ چې دلته زما لږه موده پاتې ده او له دې ځایه ځمه، ځکه مې دومره وختي خبر کړې، چې ستا په حالت وپوهېږم.

ما ور ته زړه غټ کړ، پاکه مې ور ته وویله:

- زما خوښه یې او مینه در سره لرم، ته که دلته یې که هلته او یا په بل هر ځای کې زما د زړه په ژورو کې به دې د مینې او یادونو کور ودان وي، ستا تله به زما په زړه کې ستا مینه مړه نه کړي او زه به ټول عمر د خپل زړه په هدیره کې ستا د مینې په مزار د اوښکو ډیوې بلې ساتم.

زما خبرې یې راپرې کړې:

- زه پوهېږم ځکه خو درسره دومره اړیکه ساتم او په دې چې ته زما

هم ډېر خوښېږې.

یوه شېبه چپ شوم، بیا مې وویل:

- نو چې داسې ده لار راوښایه؟

هغې راته خپله بې وسي رامخې ته کړه، ویې ویل، امریکنۍ نجونې او زلمي د شوق او ذوق له مخې دلته راځي او ډېر له مجبورۍ، چې یوه یې زه هم یم. زه مې مور او پلار ډېره کوچنۍ پرېښې یم، په سختو تنګو کې رالویه شوې یم...

دلته د مېګن غټې سترګې په اوښکو ډنډ شوې، ژر یې اوبه ور پورته کړې، ساه یې واخیسته، بیا یې وویل:

- نه غواړم چې نوره وځورېږم، خو څه وکړم، څومره چې د ښه ژوند په هیله یم هومره له ګړنګونو لوېږم...

په مخ را ماته اوښکه یې په ګوتو ورانه کړه، نوره داسې غلې شوه چې ماته یې نه راالیدل

ما یې د ډاډه کېدو له پاره وویل:

- ای مېګن! ته خو ډېره شوخه او خندنۍ وې، اوس دې څنګه هغه هر څه هېر کړل. حوصله دې برابره کړه، په دې ژورو او لوړو پسې ضرور هواره وي.

غلې شوه، بیا یې وویل، هسې نه خلک متوجه شي، نورې خبرې به بیا وکړو، خو دا خبره یاده لره چې ته ښه یې ته د هر چا خوښېږې.

زه یې خوشاله کړم، څه مې ویل، خو هغه راوړاندې شوه:

- ښه، نو ښه هلکه راځه دغه پتنوس دې در سره راواخله، په دې بله لاره وځو.

خالي پتنوسونه به په کثافت دانو کې اچول کېدل، بهر راووتو د لرګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړو اوړدو خونو په منځ کې دوه په دوه ورو ورو تر یو ځایه روان وو، داسې چې نه هغې څه ویل او نه خبرې کولې.

د بېلېدو په وخت یې را ته مخ راواړوه، ودرېده له مینې، درد او خوږو تودې شونډې یې زما پر وچو شونډو کېښودې، نرۍ مسکۍ شوه، د لاس په اشاره یې مخه ښه او د بیا لیدو ژمنه وکړه.

***

د تل په څېر مې ورته تر پناه کېدو پورې وکتل، باغ باغ راستون شوم، تر ډېره پورې مې نه څه خوړل او نه څکل او نه مې ورته زړه کېده.

ویلیم ویل، څنګه څه خبرې مو وشوې؟

- هو ډېرې او ډېره مننه له تا نه یار!

- نا هیڅ خبره نه ده

ویلیم په قد کې د چنارقدو ملګرو په کتار کې راته، دنګ نرۍ ځوان داسې چې له شوخۍ سره یې اخلاق او نزاکت هم بې بېلګې وو او زړه سوی خو یې داسې ؤ لکه دی چې پوځي نه بلکه د خیر ښېګڼې په کومه مؤسسه کې وي.

ورځ ډېره ښه وه ټولې کړنې زما له زړه سره سمې وې، د خپلې ځوانې شهزادګۍ د ناستې د اوښکو، سلګو او خنداګانو خبرې مې بیا بیا په ذهن او زړه راورېدې، د میګن د یادونو په همدې باران کې کور ته ورسېدم.

مور مې کټ د دیواله سیوري ته راوړ، دواړه ناست وو، مور مې وویل، زویه په دې کار کې دې څه پیسې درکوي نه؟

زه لږ رانېغ شوم، ولې په کور کې خو به څه کمی نه وي؟

- هو! زویه ځینې سوداوې تمامې شوي، ځکه مې درته یاده کړه.

دې سره ماته هم احساس وشو، چې د خپلې ځوانې شهزادګۍ په مینه کې مې د میاشتې پوره وتو او د بلې د څو ورځې اوړېدو ته هېڅ پام نه دی. د مور د رایادولو سره له کوره راووتم، دفتر ته چې ورسېدم رئیس چېرته روان ؤ، چلوونکي یې موټرغروه. له سټړې مشیو وروسته مې ورته وویل، که څه هم دوه درې ورځې اوښتي، خو زما فکر نه و اوس مې روپۍ پکار دي.

رئیس لومړی غوسه غوندې شو، بیا یې وخندل، ویل ورشه انجینیر صاحب به درته پیسې درکړي او لږ کار مې هم در سره ؤ، خو څه سبا به پرې وغږېږو، نور څه خبره نه وه، خو خارجیانو یوه بله پروژه هم رالېږلې، همالته په میدان کې ور سره هغه هم پیل کوو.

- سمه ده سبا چې راغلم بیا به خبرې وکړو، اوس ځم چې کور ته سودا یوسم

له هغه نه په روانېدو مې ښار کې سودا برابره کړه او د ماښام په خړو مې د کور لاره ونیوه.

***

اوړده شپه له مېګن سره د تېرې ورځې کیسې پوره کولو په تمه تېره شوه او چې سبا شو نور هم په تلوسه کې شوم، څومره چې لا ر وهم هومره مې زړه د صبر واګې پرېږدي.

هوایي ډګر لومړۍ دروازې ته په سل مترۍ کې بلا لوی کتار د لویو ګاډو او کانتینرونو جوړ و. داود چې پرون خپل ماشین د جوړولو لپاره را ایستلی ؤ، شا ته بند پاتې و، زه یې چې ولیدم، ویل دا به څنګه شي؟

پلی روان شوم، دروازې ته چې ورسېدم، د افغاني ساتونکو مشر مې

ملګري شوي و، ور ته ومې ويل، که هاغه سړی مخکې را دننه کړې، مننه به وي، هغه ويل يو څو دقيقې صبر دې وکړي چې دا راننوتي خلک او ګاډي تالاشي کړو، هغه به پسې راننباسو. مشر مې له داود سره مخ کړ او زه ترې ننوتم.

اکثره موټر چلوونکو به موټر د خرابېدو په بانه بهر ويستل، خو پټ به يې تېل له ګاډو خرڅول، له ټانکو نه به يې په پيپ ايستل او ځينو خو به پکې دوه دوه ټانکۍ لګولې وې او په داسې هنر به يې غلا کوله، چې امريکايان به هم پرې نه پوهېدل.

تنخوا به يې دومره وه چې ايله يې پرې پر دغه ډالري فضا او ګرانه ګرانۍ کې ځانونه ساتلی شول، خو چې مياشت به تېرېده، هر چا به ځان ته يو موټر درولی و.

هر څوک پرې له ورايه پوهېده، چې دلته يوازې په تنخواه څوک کار نه کوي او نه يې په تنخوا کار کېږي. سوله ساتي عسکرو هم ور سره لاس درلود او د چا خبره ګټې يې سره شريکې وې. نه يوازې تېل بلکه په هر څه چې به يې لاس بر شو اسره به يې نه کوله او په دغه لوبه کې هر مسلمان ور ګډ ؤ او داسې روا يې ګڼله لکه په جهاد کې چې يې غنيمت موندلی وي.

په هوايي ډګر کې دننه کارګرو به د نورو درغليو او غلاوو په څنګ د بهرنيو ځواکونو کارول شوي او نيمه کارول شوي وسايل، کمره، پلش، ميموري، کمپيوټر، د لرګيو تختې او ډېر نور وسايل بهر راايستل او هلته به يې په لوړو نرخونو په خلکو پلورل.

د دوی نه ډېرې ګوتې د هغو په غوړيو کې وې، چې ساختماني شرکتونه او انجوګانې يې درلودې، دوی دننه په څو کلونو کې

دومره وپړسېدل، چې خپلې جامې پکې تنګې شوې، موټرې، کورونه، ملکيتونه او د ژوند ډېرې نورې اسانتياوې پيدا کړې.

په تېرو کلونو کې چې څومره پيسې افغانستان ته راغلي په دغه ډول لګول شوي، د يوې پروژې د لګښت نه به هغه اضافي لګښتونه ډېر وو، چې د پروژې پلي کوونکو ته به په واک کې ورکول کېدل.

په افغانستان کې د فساد جرړې له همدې انجوايزم د لارې خورې شوې، غلا، درغلي او ټګي د دغه بازار يو معيار جوړ شو، بې له دې چې دننه په ښارونو او کليو کې يو ناانډوله اقتصادي وده منځ ته راغله، په کليو او ښارونو کې د وګړو ترمنځ څو طبقه ايز نظام ته لمن ووهل شوه.

په مکمله توګه داسې يوه خړه فضا جوړه شوه، چې هرڅه پکې د ګټو په بنياد وو، قناعت ورک شو. په ساختماني کارونو او پروژو کې داسې يو دود خپل شو، چې وطن سره د چل او دوکې نه پرته يې بله مانا نه درلوده.

د پروژو دوران يوه بله نادوده هم درلوده، هغه ډلې چې د وسله والو په نوم به جنګېدې، هغوی هم په لرو پرتو سيمو کې په پلي کېدونکو پروژو کې خپله ونډه غوښته، دې حالت به سړي ته د کونړ او نورستان د ګرانبيه ډبرو کانونه او د قربانيو غوښې وريادولې، چې په برخو به وېشل کېدې.

دننه په هوايي ډګر کې په سور لمر او ترخو دوړو سربېره، دغه راز کړنو او ځان ځانۍ څو واره دې ته تيار کړم، چې نوره دننه پرېږدم، خو د کورغم، يوازيتوب او نورو ستونزو به مې پښې وتړلې.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نرۍ اوسپنیزه جالۍ (لار) چې ور سم شوم میګن ولاړه وه او تور مشین یې په لاس کې نیولی او د دننه تلونکو کسانو سترګې ګوري.

ما ته یې پام نه و، له تالاشۍ وروسته ورننوتم، زه چې ورنږدې شوم هغه په څه شي پسې کښېنته شوه، چې بېرته راپورته شوه زه یې نېغ مخ ته ولاړ وم. مسکۍ شوه، عکس چې یې واخیست په شونډو یې ژبه تېره کړه، ویل سبا جمعه ده او بله ورځ د مېلې ده، هلته به مېله کې وینو.

- سمه ده!

روان شوم، د هغې د لیدو خواږه ډېر وو، خو د بېلتون درد یې هم زما داسې ملګری و، چې درد یې زړه نه شو زغملی، خو به یې قدرتي خوشبویي زما د زړه او ځان پر بام داسې خورې وې، چې:

څوک وایي بې رنګه یم او ټول رنګونه نه لرم

تاو مې له وجود دی لکه زېړه زرغونه جانان

بیا لیدو او وعدې به مې ژوند نور هم بهار بهار کړ، هغه وېره او ګیله چې به مې له نصیب او ژوند څخه درلوده، د مېګن له ښکلې خولې راوتلې وعدې به بیخي رانه هېره کړه...

قربان دې له وعدو شم زما عمر یې کړو ډېر

همداسې په نېټو پسې نېټې دې چې راځي

لا د کارت اخیستو مېز ته ولاړ وم، چې کارت واخلم او ووځم، خو امریکایي نه زما کارت ورک و، مخ یې د کارتونو خوا ته اړولی و، د نظر غټې عینکې یې پر سترګو وې.

زما ورته زړه تنګ شو، ورته مې وویل:

لکه چې نوی یې؟!

مخ یې راوګرځاوه، ویل هو! بیا یې را ته وویل:

د کارت شمېره دې څو ده؟

ما ویل، دومره...

بیا یې هم پیدا نکړ، ویل ته یې پېژنې؟

زما پرې سم له واره نظر ولګېد، هو هاغه دی

زما شاته نور کارمندان هم کتار ولاړ وو، په نمبر به کارت ورکول کېده. کارت یې راکړ، څنګ چې مې غاړې ته اچوه، یو دم د توپ ډز اواز شو.

په ډګر کې ځای پر ځای لګیدلي لوډسپیکرونو کې د لارښووونوغږونه پورته شول، زما تر شا ټول ولاړ کسان یې بېرته ستانه کړل او زه انتظار ځي ته ننوتم.

هلته ولاړو عسکرو مخابرې له بډو راوکښلې، خپلو مشرانو سره په اړیکه کې شول، افغاني عسکرو هم خرش پرش جوړ کړل.

زه چې له خپلو ملګرو سره په یو کونج کې ناست وم چې زموږ امریکایي هم راشي. هغه راغی، ما ور ته وویل، دا نور خو نه پرېږدې؟

ویل راځئ هغوی به خپل کار کوي، بهر ته چې ووتو رښتیا هم حالات ترینګلي ښکارېدل او فضا غمجنه او وېرېدونکې وه. ما ترې په اړه وپوښتل، خو څه یې و نه ویل، همدومره چې خیر دی.

نن ویلیم موټر ډېر په بېړه روان کړ ځای ته په رسېدو یې له واره د دوه مشینونو د ببولو وویل، چلوونکو ګاډي چالان کړل او ځان سره مو روان کړل، دا هغه ځای و چې د دغه ډګر پوله وه او مخې ته یې اغزن تارونه لګېدلي وو. په بل امریکایي اوږده فرش ګاډي کې خالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیسکوګانې راورسېدې، څلور پینځه عسکرو ژر ژر ودرولې او موږ ته یې د ژر ژر ډکېدو وویل. خاوره مو له ځمکې راپِستله او بېرته به همغه مشین په هیسکوګانو کې اچوله. فکر مې راغی چې دا ځای د دوی دفاعي ځای دی.

ډزې یو څه تم شوې وې، خو لکه چې د راتلونکي لپاره یې ځانونه خوندي کول، کار چې خلاص شو، ویلیم را ته وویل، دلته د ټېلو لپاره ذخیرې راوړو باید چې ساحه ور ته بې خطره وي.

ما ور ته ووې ما خو فکر کاوه چې ګوندې...

خبره یې را پرې کړه، ویل نا! دا ډزې خو هر وخت کیږي د هغې لپاره موږ وسایل او چمتووالی په پام کې لرو.

اوس دا ډېر مهم ؤ ساعت لکه چې ناوخته دی. ځئ چې ځو ډوډۍ وخورو موږ چې ځان جوړوه، بیا په لوډسپیکر کې د لارو د تړلو غږونه پورته شول... ویلیم وویل، لږ صبر به وکړو، بې پیلوټه الوتکه پورته کوي.

زه حیران شوم، ورته مې وویل، نو الوتکه خو په ټاکلي ځای کې ایښودل کیږي چې له هغه ځایه یو دم الوزي، ویل نا د هر څه لپاره خپل اصول دي، موږ په هغې که نه پوهیږو خو ولې ډېره قیمتي الوتکه ده او دا په ریموټ پاځول کیږي او له همدې څخه کنترولیږي.

له کوم ځای څخه چې الوتکه راباسل کېده او پاځول کېده، هر څه زموږ پر وړاندې او له نږدې وو. له یو لوی تالار ډوله ګودام څخه چې له اوسپنیزو دېوالونو او چت څخه جوړ ؤ، په داسې حال کې چې هر ډول موټرې او پلې لارې تړل شوې وې له تالاره یوه کوچنۍ بې

پیلوټه الوتکه چې دوه امریکایانو ورسره نیولې وه مخ په لیکه ورو ورو راروان وو.

د اوسپنیزې پړوۍ په څېر جوړ کړې ټاکلي ځای کې یې ځای پر ځای کړه، بیا یې چالان کړه، ښه شېبه وروسته چې اواز یې ښه تېز شو او غوړونه یې نور کڼول، لکه مرغۍ چې د سړي له لاسه والوزي له خپل ځایه دغه شان والوته. ما په زړه کې وویل، خدایه! بیا به د چا خونې ړنګوي...

له الوتو سره د لارو ایله کېدو اجازه وشوه او موږ هم روان شو.

تر خپل ځای پورې مې ذهن د بې پیلوټه الوتکې له بمبار او ورانیو سره روان و، په خبرونو سربېره مې له ډېرو خولو څخه د دغه بې اجله ناولې الوتکې په اړه نادودې اورېدلې وې، ځکه خو مې ترې نفرت او کرکه کېده. که څه هم دوی به د تخنیک او کمپیوټر خبرې کولې چې رسا هدف ولي، خو له ړندې بمبارۍ یې څوک نه شول منکرېدی.

خپل دمه ځای ته په رسېدو هم دغو فکرونو پرېښنبودم، په همدې فکر کې په خونه کې نه پوهېږم څنګه ویده شوی وم، ستړیا او اندېښنه چې ډېره شي خوب سړی وړي.

یو وخت قلندري استاد له غټې ګوتې وښورولم، صاحبه! ناوخته دی، ډوډۍ مو تا ته ایساره کړې، د لمونځ وخت هم دی، هسې نه هغه کافر راشي بیا چېرته که کار ته ځې چې...

***

نن ماښام کور ته له تلو وړاندې دفتر ته ورغلم، رئیس صیب ناست ؤ، خولې پرې راماتې وې.

- ولې برېښنا نشته؟
- نه کنه مړه، دا د جنراتور والا دې خدای خوار نه کې؛ هر وخت وايي جنراتور خراب دی.
- بيل به مو نه وي ورکړی
- نا هلکه د بيل خبره نه ده
بيا يې خولې پاکې کړې، ويل څنګه ؤ کارونه!
- خير خيريت دی.
- څنګه امريکايان خو کوم شکايت نه لري؟
- امريکايان يې نلري، خو موږ يې لرو
- هغه څنګه؟

لږ مسکی شوم، بيا مې ورته ورو وويل، پخپله په يخو کوټو کې وي او موږ لکه مجرمان په تودو ورانو خونو کې، يو پکي غم که يې هم راته خوړلی وای ښه به وه، ډېره ګرمي ده.

ريس په دې خبره کې کومه دلچسپي وانخيسته، بيا مې ورته د پيسو وويل، چې مياشت پوره ده، که هغه راکړي.

انجينر ته يي غږ کړ، هغه ويل، پيسې ورځ دوو کې امريکايان رالېږي، دی دې هم وروسته راشي.

سبا ته جمعه وه او بله ورځ يې راته د تنخواه اخيستو وويل.

د مېګن راکړې وعدې سيوري ته به اوړيدم را اوړيدم، شپه تيره شوه او په يخو اوبو مې ولامبل، که ناراستي مې ورکه شي.

د دندې پر لور روان شوم، تر دروازې پورې په خپل حالت کې وم، خو چې د کتار انتظار ته مخامخ شوم ګرمۍ د خپل وروستني زور ازموينه کوله، چيرته يوه پاڼه هم نه خوځېده، تر دې چې زما نوبت

راته، اسمان کې وريځې غرونه، غرونه تر سترګو شوې.

دلته زما پر زړه د خوښۍ وريځې را خورې شوې او د چا ياد مې له سترګو باران راوټوکاوه. په همدې تلوسه کې وم چې ژر مېګن ووينم.

دوه ورځې جدايي چيرته زغميده، خو بيا هم تېره شوه، خو د لته د څو شيبو انتظار او تلوسه لا زوروونکې او بوږ نوونکې وه.

له تالاشۍ څخه تيريدل نه وو سم عذاب و خو ننوتم، مېګن ولاړه وه، له تود هرکلي وروسته يې راته د دود او اصولو له مخې د سترګو عکس واخست.

نه پوهېږم چې مېګن چا ته کتلي وو، چې د پاسنۍ شونډې او پوزې تر منځ مخ برخې ته نږدې يې تور خال وهلی ؤ.

زما ډېر خوښ شو په اړه مې يې ترې وپوښتل:
- ستاسې د رنجو خال نه دی، په قلم مې وهلی، څنګه خوند کوي؟
غلی شوم او په زړه کې مې په وياړ د تخيل په ژبه نړۍ ته وويل:

خالونه په سپين مخ وهي شوخی نه ناخبره
د خدای په کار کې کار لري ګناه کوي کافره

ويل څنګه غلی شوې؟

ما ورته وويل، زما په زړه کې چې څه تير شوهغه ستا په ژبه نشم ويلی، چې ته پرې پوه شې.

مشين يې بل امريکايي ته ورکړ، ويل ته راځه!
د خونې کونج ته ودريدو، وه ويل:
- اوس ووايه! هر څومره چې ويلی شې

ما ورته د پورته شعر مانا وکړه، شونډې يې زور کړې، لاس يې راوړاندې کړ، دا ځل يې د اوږې په ځای په مخ وړې وړې څپېړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړي او په خاموشه ژبه يې راته د تلو او هلته د ليدو وويل.

زه لا د کارت خونې ته نه وم ختلی چې را غږ يې کړ، ودريدم، هغه را ورسيده تيګا وهلې غوندې مې غوږ ته رانږدې شوه:

نن د ميلې ورځ ده، په ياد خو دې ده، سودا کوم، يو څه شيان دي هغه به راته واخلې.

- په سترګو، خو څو بجې راځې؟

د لږ فکر نه وروسته يې وويل:

- يوه بجه، يا لږ وخته به راشم

سره له دې چې دغه وخت زموږ د ډوډۍ او لمانځه وي، خو هغې ته مې ډاډ ورکړ.

***

ويليم نن په څنډ راغی، ما ترې وپوښتل، ويل يوه ليدنه مو وه او رښتيا نن کار کم دی، خوته به راسره يې.

ما ورته وويل:

- نن له مېګن سره ژمنه لرم

- څو بجې

- پوره يوه بجه

- ښه نو بيا خو بخت هم ښه کار کوي، نن تر دولسو کار کوو، ايسته ورځ تر رخصتۍ ستا ده.

- رښتيا وايې؟!

- ما نو کله درواغ ويلي؟

- مننه يار

- څه لوی کار خو مې نه دی کړی

زه روان شوم، هغه ته څه خبره وریاده شوه:

- هی، هی!! يوه پوښتنه کوم

زه ورستون شوم، مهرباني!

- په پښتو کې دې ته............ څه وايي؟

- په پښتو کې دې ته وايي (ډيره ګرمي ده)

په خندا شو، څو ځله يې تکرار کړه، اخر يې داسې وويل:

(ډيره ګارمي ده)

ما ورته کړه: ته پښتو زده کولی شې.

هغه وويل:

زما هم خوښيږي- خو زما د خونې ملګری چې د دندې ډيره برخه يې په شمال کې تيره کړې، د هغه فارسي خوښيږي.

ما ورته وويل:

د هغه لپاره فارسي ژبې ژباړن وګوره او ستا چې پښتو خوښيږي زما هم انګليسي ستا لپاره خوښه ده.

ويل نا ـ د مېګن لپاره دې خوښيږي، دې خبرې سره ښه ډېر مسکی شو، بيا يې وويل:

راځه چې کار خلاص کړو

کار ته روان شو، د انتظار هر شېبه په ډېرې سختۍ تيريده، يو لور ته د مېګن د ليدو خوښۍ په زړه، زړه کې نځولم، له بلې خوا ساعت په لاس بيا بيا کتو سودايي کولم، هر څه چې وو، خو وخت هم صبر نه کاوه تيريده، دولس بجې شوې، تقدير د مرستې زنګ ووهه، ولاړو ډوډۍ مې هسې د معمول په څير دوه مړۍ و خوړه، مخ لاس مې پرېمينځل، جامې مې بدلې کړې او د امام الدين په ټانکر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت سپری مې هم وواهه...
ویښته مې لامده کړل او بیا مې ږمنځ کړل، د مېګن د وعدې سیوری ډېر یخ و او لیدلو خو یې بیل رنګ او خوند درلود، په کومه لاره چې میلې ته راتله ورته په انتظار ودریدم. له خوښۍ نه مې د وجود ټول غړي بیل، بیل ښوریدل، په زړه کې ورته د هرکلي او خبرو لپاره د الفاظو په ترتیبولو بوخت وم، هسې نه په احساساتو کې را څخه داسې کومه کلمه ونه ویل شي چې د هغې د زړه ماتي او زما د پیښمانۍ سبب شي.
په همدې کې وم، چې د انتظار لمن مې را ټوله شوه، مېګن ټوپک په غاړه او نیم لباس په تن له اوسپنیز دیواله را ښکاره شوه، میده مزل یې زړونه زور کول، داسې چې:

په لاره ورو ځه پښې د پربوځه
ستا د قدم لاندې مې زړه دی وبه چوینه

د هغې په را ننږدې کیدو سره مې زړه د سینې بریدونه نړول، خوښۍ او اندیښنې دواړو خپله وسه کوله، اخر د چا لیده او د کوم مخ دیدن و.
لا څو ګامه وړاندې وه چې راغبږ یې کړ، مسکۍ وه، لاس یې پورته کړ:
- زه ښه یم، تاسو؟
- زه خو تر اوسه دومره ښه نه وم، خو اوس ډېر ښه یم
هغه رانږدې شوه، لاس یې راکړ، په شاپې وټپولم، ویې ویل:
له چا ښه یې؟
- له ناروغۍ

یوه خوږه خندا یې بیا راډالۍ کړه، داسې چې په شا لاړه، د مرۍ رګونه یې وځلیدل، بیرته یې سر ښکته کړ، سترګو یې رانه شبنم وڅڅول، په خپل طلایي ویښتانو یې لاس تیر کړ او روان شو.
داسې خوښ، ازاد او بې پروا روان وو، چې فکر کېده د نړۍ کومه بله څنده ده، ټوله لاره ورسره ښکلې ښکارېده، متوازن وجود، ښکلی مخ او د ښایستونو له ملکې سره یوځای د میلې په ور ورننوتو. ډېر خلک ورته هک پک شول، حیران به شول، له خپلې دوکانداری به بیزاره شول ان یونیم به پخپلو کې غلي غلي وویل: ـمړه! دا زموږ نو څه ژوند دی
یو نیم دوکاندار څخه چې به مو د کوم څیز په اړه پوښتنه وکړه، بې اختیاره به یې یو څه له خولې ووتل...
ننني دیدار څه بل رنګ او خوند درلود، هره خوا عطرینه، خوږه او زړه یخوونکې فضا بریښیده. یو دم مې فکر ته راغله، چې سودا ژر ژر وکړو او له دې ځایه ووځو، هسې نه پاتې سترګې چې یې دا نه ده لیدلې، له روزګاره پاتې نه شي.
په غوږ کې مې ورته وویل، په خوښۍ یې راسره ومنله، شیان مو واخستل، یو پلاستیک هغې او بل ما له سودا ډک روان کړل، بهر چې راووتو بټوې ته یې لاس تیر کړ.
- ماویل څه کوې؟
- پیسې درکوم
ما ویل نا خیر دی، ما ورکړې، هیڅ خبره نه ده، خو ټینګه شوه ویل، که ته همداسې کوې، نو بیا به نوره سودا له تا پټه کوم.
ځکه زه خجالت احساسوم، همدومره بس دی چې له ګرانۍ مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژغورې...
ما ویل زه که درته د زړه خبره وکړم وبه یې منې؟
- ته خو یې ووایه!!
- نا لومړی ژمنه وکه؟
ښې او کین لوري ته یې ولیدل
- سمه ده
- مېګن داسې خبره ده چې څه زمایه وس پوره وي، ته په کې تینګار مه کوه او چې بیا نه کېده، تاته به یې وایم.
و یې ویل، سمه ده
روان شو- زما دمه ځای په لاره کې و، چې راورسېده هغې ته مې د دمې وویل، خو ویل نه ته له ماسره ولاړ شه.
ما ویل، هلته خو به یې څوک بده نه ګڼي؟
ویل، نه څه خبره به نه وي. دواړه روان شو، خیمې ته په ورننوتو دوه نورې امریکایي پیغلې خپلو کمپیوټرونو ته ناستې وې، زموږ په لیدو راولاړې شوې، مېګن ته یې وویل:
- د سودا مئینې! بیا دې ټول بازار اخیستی
میګن ورته په ویاړ وویل:
هو، دا ټول خو ددې ځوان په برکت
- هغه څنګه؟
میګن ورته د شنبې د ورځې د میلې ټوله ټګي تشریح کړه، هغوی ته یې وویل:
- موږ ته یې په ډالرو راکوي او ده ته یې په افغانیو- ډېر توپیر کوي.
هغوی دواړو وویل:

- ښه، نو چې داسې ده، موږ ته یې هم اخله کنه؟
- ولې نه، څه مو چې پکارېدل یوازې احوال راکوئ.
مېګن پلاستیکونه په خپل کټ کېښودل، له یخچال نه یې یخ شربتونه راواخیستل، یو یې خلاص کړ او ماته یې مخې ته کېښود.
هغه هم راسره یوې خواته کیناسته، لاس یې زما په شا تیر کړ، ویل څنګه په فکر کې شوې؟
ما په یو څه وارخطایې سره مخ ورواړوه، بیا مې زړه وکړ، ما هم ترې لاس چاپیره کړ، خپل تندی یې زما تندي سره ولګوه، مسکی شوه.
په میز ایښی شربت یې راکړ، په ښي لاس مې ونیوه، یو غړپ مې ترې وکړ، خو زړه مې د اوبو پر ځای د هغې ګلابي شونډو ښکلیدو ته پسخېده.
لکه چې را باندې پوه شوه، په اشاره یې وویل، نجونې ناستې دي، سترګه یې هم کیمنډله، خو د زړه یخنې مې شیبه په شیبه ډېریدله، غوښتل مې سړو نیولی زړه مې د هغې غېږې په تاو تود کړم.
نجونې لکه زمونږ په اندېښنو چې پوهېدلې وي مخونه یې واړول، هغې تلوسې او په اور او انګار پوخ شوي انتظار د خوړلني او خوند غوټۍ سپړلې.
یو بل ته په سترګو کې خبرې وې، په ژبه ګیلې او په شونډو نه سړېدونکې تنده لکه په دښتو کې د پېریانو د غرمې تنرونه همداسې الوتله، خپله یوه نړۍ وه او د خیال په وزرونو د دې نړۍ به هسک الوت نور نشم تصویر کولی...
خپل لاسونه یې لکه د لمر سپینې وړانګې او د ګلابونو څانګې زما په لاسونو کې بند په بند او ګوته په ګوته راغاړې کړل. د مینې د دریاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژورو ته ښکته کېده وو، شونډې، سترګې او ژبه خاموشه وو، زړه لکه د اوبو نه چې کب وتلی وي، درزا یې سلګیو ته ډېره ورته وه.

د بې هوښۍ له دنیا رابهر شو، هغې په موسکا د مخه ښې په دود بدرګه کړم او په غریو سره بیل شو. لار راته تیاره ښکارېده، یوې غاړې ته د غز ونې لاندې کیناستم، ونې ته مې تکیه وکړه، لاس مې په تندي کیښود او د ارمان اوبو واخیستم.

هیڅ پایلې ته ونه رسیدم، خو په رخصتیدو کې چې دمېګن زړه خوږي ته مې فکر شو د امید او هیلو ګلونه مې په زړه کې وټوکیدل او د بیا دغه راز ناستې په تکل له خپل ځایه پاڅیدم.

***

له ځان او جهان نه نا خبره یوازې په خپل فکر کې ډوب د خپل دمه ځای پر ځای د هوایي ډګر لویې دروازې ته روان شوم، کارت مې ورکړ او کورته لاړم، چې ساه مې ښه واخیسته، فکر راغی ساعت ته مې وکتل پوره درې ساعته له خپل وخته څخه مخکې راغلی وم.

هغې سره د دې ځل ناستې، خبرو او وخت تېرولو څه بل رنګ راوړی و، اوس نو د مینې اور لا پسې لمبه کیده، زړه هیڅ وار نه کاوه، په زړه کې د صبر، زغم او امید ځای لوټل کېده او ځای یې داسې بې صبرۍ نیوه، چې نه پرې پوهېدم.

ټولې ورځې د کار تر څنګ د یو بل لیدنې او څو خبرو کولو لپاره وخت جوړولو هڅې وې، ژبه سر ته رسول وو، کټ مټ لکه یو زړه چې له دواړو زړونو رغېدلی وي.

جمعه وه له ملانځه نه چې راوګرځیدم، زنګ راغی، غږ د امریکایي و، زما امنیتي مسوول، ویل چیرته یې؟

هغه ته مې د ځای په اړه وویل، په خندا شو، ویل سبا درسره یو جوړه تورې عینکې راوړه!

- ښه په دواړو سترګو، نور
- ښه وخت- سبا وینو
- ضرور ګورو

له لنډو خبرو وروسته یې په فکر شوم، څه عجیبه راز دی کنه، د وخت قدر له همدوی خلکو سره ډېر دی، ځکه چې پر ارزښت یې پوه دي او همدا وخت دی چې تر هر څه لوړه شتمني ده. په دوه درې ثانیو کې خبرې او هغه هم پوره خبرې، زمونږ خلک خو یو سلام په یوه دقیقه کې که ایله پوره کړي، بیا د جوړ پخیر خبرې، خو یې له کیسې نه کمې نه وي او چې اصل خبره درسره کوي، نو کارت یې وهلی وي.

دا یې هسې یو مثال و، که سړی رښتیا ووایي، نو زموږ د لټۍ او پاتې کیدو یو ستر لامل دغه د وخت په ارزښت ناخبري ده.

مور ډوډۍ پسې د چایو ډېره کلکه شوه، ما که هر څو ویل چې ګرمي ده، خو هغې په بېل دلیل د چایو څښلو ته پاتې کړم، هغې ویل درې ژبې وایي ګرم خوره او ګرم اغونده، ځکه وسپنه په وسپنه ماتیږي.

دا خبره یې ځکه سمه وه چې ما په ژمي کې یو امریکایي ولید، چې له یخنۍ ریږدېده او د کوکاکولا یخ بوتل یې په لاس کې و، شیبه په شیبه به یې ترې غړپ کاوه.

ماترې لامل وپوښت، ویل تاسو څه فکر کوئ؟

ما ورته وویل، موږ په ژمي کې تاوده او په اوړي کې ساړه خورو.

مسکی شو او د سر په ښوریدو یې زما ځواب ناسم وګاڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمه اوړي کې هم لکه ستاسو د وطن ځينې سيمې ډيرې تودې دي، بې له يخو ګوزاره نه شي، خو موږ په ژمي کې هم يخ څښناک غوره ګڼو.

همدغه شان يوه ورځ يو بهرني هندوانه وخوړه، خو ما چاى څښه، سم له واره يې د شنو چايو پياله هم ځانته ډکه کړه، ما ويل ما اوريدلي چې بيا په نس درد راولي او پړسوي يې؟

هغه زما په دې خبره ترې ژر ژر دوه درې وارې د چايو پياله ورپورته کړه او ټوله يې په سر واړوله.

ښه شيبه چې وشوه ويل بس دى؟ اوس خو پوه شوې کنه چې دا خبرې سمې نه دي!

***

په کور کې مې يوازيتوب زړه تنګ کړ، بهر ووتم، ډېر مزل نه وروسته د سيند په غاړه يوې ډبرې ته تکيه شوم او د سوچ په کړليچونو د مېګن د يادونو نړۍ ته ورسيدم، د تخيل نړۍ جوړه شوه، شنه غرونه او تپې ودريدې، طبعي ښکلاوې او ښايستونه راوټوکيدل...

بې ويرې او بې ترهې زمانې خپل وزرونه وغوړول فضا رنګينه او معطره شوه، د مينې مرغانو سندرې پيل کړې، ونې او بوټې د نري خواږه ياد موسيقۍ ته په ګډا شول.

ګلونو يې استقبال ته ځانونه وغوړول، بخملي شنې قالينې خورې شوې، دلر زرينو وړانګو يې بدرګه کوله را روانه وه، را نږدې شوه، نرۍ سپينې واورينې ليچې يې را چاپيره کړې، ما هم ترې د ارمان ډکه غاړه واخيسته او په غاړه غاړه کې يو بل ته په خاموشه ژبه ګويا

شو...

لکه څوک چې ويده وي خوب ويني او راويښ شي، هېڅ نه وو، د مېګن يادونه رانه تللي وو، سپېره له شوره ډکه ځمکه پاتې وه او اوس ورځ لړه لړه ماښام په خپلو څړو کې رانغاړله.

سهر چې دندې ته روانېدم، خپل امنيتي مسوول لپاره مې تورې عينکې راواخيستې او روان شوم، لوى ور نه تېر شوم، ښه وختي و، ګڼه ګوڼه دومره نه وه، ايله دوه کسان را نه مخې ته وو، هغوى هم زما په ليدو نوبت ما ته راکړ، ما ويل، نه نه درځۍ.

زه لکه څه چې مې ورک کړي وي، ښکته پورته مې سترګې واړولې، د نظر باز مې ژر ژر د هغې په لټه يو بل خوا وګرځېده، خو تنده يې ماته نه شوه، تالاشي مې ورکړه، دعکس اخېستو په خونه مې لا پښه نه وه ايښې چې مېګن مې په لومړي ځل دومره له خندا په ډکه خوله، داسې چې په شاه اوړي، وليده. يو څه حيرانى ونيوم، د خندا څپې يې چې لږ راکابو شوې، خوله يې خبرې ته جوړه کړه:

- ما درته کاته چې تا يو خوا بل خوا نظر ګرځوو، لکه د لېوني اوړېدې راوړېدې، هن راکه لاس دې.

د لاس په نيوو يې خپلې سينې ته نږدې کړم، ما هم چې پرون د سيند په غاړه کوم خيالي جنت جوړ کړى و، همغه شان وشوه.

خو د هغې دنده وه او زه هم د کار لپاره دننه روان وم، نو ژر مې سترګه ورته ونيوه، عکس يې واخيست، له خپل امنيتي مسوول سره مې مېګن ته هم يو جوړه نازکه تورې عينکې اخيستې وې، هغه چې مې ورکړې، نو ډېرې يې خوښې کړې او له زړه خوشاله شوه.

عينکې يې واخيستې، په سترګو يې کېښودې، مخامخ ائينې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودربېده، خندا يې د اننګو ګلونه وسپړل، ما په زړه کې خپل ځان ته ډېرې ښېرې وکړې...

هغه په هغو تورو عينکو کې نوره هم ښکلې ښکاريده، زه څه خبر وم، ما خو ويل چې لمر تېز دی او لکه د هوسۍ غټې خمارې سترګې به يې د لمر له وړانګو خوندي شي او بيا ماسره خو دا وېره وه چې:

هغه يوه لېونۍ دوه سترګې يې دوه لېونۍ
څنګه مې خدای کړلې وژلو ته جوړه لېونۍ

د هغې سترګې چې په تورو ښيښنو کې بندې شوې، نو د مخ ښکلا يې د وسله والو غونډې د ترپ و خرپ حملې شروع کړې. عينکې په سترګو ائينې ته ولاړه وه، کله کله به يې په خپلو څنو هم لاسونه تېر کړل، په همدې خوښۍ خوښۍ کې يې د مننې توري له سرو شونډو راووريدل.

ما ورته ويل، په پاتې پنځوسو نمرو کې مې درنه شل نمرې نورې هم کمې کړې، په خندا يې وويل:

څنګه؟

- ولې دې مننه وکړه؟
- ښه ښه بخښنه غواړم، پام مې نه شو
- لس نمرې نورې هم کمې شوې
- څه وشو؟
- ښښنه دې وغوښته
- بس بس، نو بيخي دې ناکامه کړم، ايله پنځلس نومرې پاتې شوې

د هغې خبرې ډېرې له خونده ډکې وې، لامو تنده نه وه ماته چې يوه ډله مزدوران راورسېدل، په يو بل پسې ودرېدل.

په نه زړه مې ورته وويل:

- ښه نو لاړ به شم
- سمه ده بيا وينو

***

همداسې ورځې شپې تېرېدې، کله سره ليدل او کله نه، خو يو وخت داسې راغی چې هغه د لرو غرونو او ځنګلونو ښکلې مرغۍ داسې ورکه شوه، چې نه يې د خبرو زمزمې وې او نه يې د خندا هغه شرنګنده شېبې.

په داسې حال کې چې د دومره ناڅاپي بېلتون هېڅ غږ يې راباندې نه و کړی، ورځې اوونۍ او اوونۍ مياشتو ته ورسېدې، برېښنليک يې ځواب نه راکاوه. يوه ورځ طاهر خان، چې زموږ د دفتر د ايميل لېږنې او کتنې دنده يې درلوده او زما ادرس چې له وړاندې مې د ليدلو لپاره ورکړی و، راته زنګ وواهه.

ويل يو ايميل درته راغلی، نور يې څه ونه ويل، کور چې مې دفتر ته نږدې و په منډه ورسېدم، نېغ په وره ورننوتم او ساه نيولی ودرېدم.

کوم دی کوم دی؟ چا رالېږلی؟ څه يې ليکلي؟

ټولې پوښتنې مې دومره وارخطا وې، چې له هغه مې لاره ورکه کړه

- لږ يې را ته ولوله!

هغه په خندا وويل:

- لولم يې! ته خو لږ وار راکه

طاهر خان له ما سره ډېره خواخوږي درلوده، ويل يې لږه حوصله جوړه کړه، ډېرې خوږې خبرې يې ليکلي دي، نسوار يې واچول.

زړه همداسې په ټوپونو و، سترګې وارخطاوې چې کله به په هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لفظونو لګېږي، ځواني شهزادګۍ به ورته هم ډېر ليدلي وي او د غوږونو پردې، خو لکه د هغې سندريزو خبرو جل چې نيولي وي.

ليکلي يې وو:

هلو!

ترهر څه د مخه لپې لپې ښښنه، خير دی که مې هغه پاتې نمبرې نورې هم له لاسه وځي، خو بيا هم وايم چې ښښنه، ښښنه...

ته به حيران يې، نه پوهېږم حالت به دې څنګه وي، ورځې به څنګه وي او د هوايي ډګر فضا به په زړه وي که به نه وي، خو زه درنه ښښنه غواړم چې په ځنډ ځواب او احوال درکوم.

موږ په شپږو مياشتو کې يو ځل د چکر لپاره بهر هيواد ته ځو، خو دا ځل زما چکر په بل هيواد کې په دنده واوښت، شپږ مياشتې وروسته درځم، ته مه خپه کېږه.

ستا د مينې د چينار تلپاتي سيوري په ارمان

ستا ميګن

مننه

يوه شېبه لکه ساه ختلی ناست وم بيا مې لاړې تېرې کړې او د پاتو شپږو مياشتو تېرېدو په فکر کې شوم. هغه لنډۍ به ډېره ذهن ته راتله، چې:

ماته دې لرې شپې بانه کړې
تا د بېلتون په غرونو واړول کلونه

ځومره چې مې له جدايي نه بد راتلل، ځومره چې مې ترې ځان ژغوره، وسه مې کوله، په لپو لپو دوعاګانې، خو هر څه سيند يوړل، راغله، جدايي راغله، په ښکاره يې وويل، شپږ مياشتې...

***

شپږ مياشتې هم د بېلتانه په نوم قيد کې تېرې شوې او په همدې تلوسه کې يم چې کله به اوس له دې بې خوندې دروازې څخه وځم او د بهرړنيا، ازاده فضا، د مينې او ښکلا په سپرلي به مې سترګې لګېږي...

دوه درې ورځې نورې هم پرې واوښتې، د دندې ځای ته روان يم، د مېلې په ځای مې سترګې ولګېدې، ميداني خالي وه، خو تصور هماغه ګڼه ګوڼې او رنګينۍ ته يوړم، چې مېګن پکې سودا کوله. بيا مې مخ هغې لوري ته واړوه چې مېګن به پرې راروانه وه او مېلې ته به راتله، لکه خوب چې وينم، رښتيا هم مېګن راروانه وه.

حيران شوم، ځان ته مې پام شو، ويښ وم، خوب نه و، رښتيا راروانه وه. د مينې او ښکلا په سپرلي مې سترګې ولګيدې، خزان لکه د زېړو پاڼو د هغې د ديدن وړمو په مخه کړی و.

مېګن وه، نوره نو رانږدې شوې وه، زما له خوښۍ او پوره اوږد زړه چاودي انتظار وروسته مې زړه نری شوی و، سترګې مې له اوښکو ډنډ شوې، هغه هم يوه شېبه غلې ودرېده او زه هم په خوله ګونګ او د هغې هر کلي ته مې يوازې خپلې اوښکې پرېښودې، داسې چې تر اخره مې رايسارې نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس یې را اوږد کړ، زما په اوښکو یې خپل ګلابي پوس لاس تېر کړ، ما وویل:

چې سترګې پټې کړم خوږېږي مې باڼه له درده

نوره هم را جوخته شوه:

فرهاده څومره روماني انځور دی

شیرین مې اینبي په پرهر لاسونه

نرۍ دنګه غاړه، داسې چې پکې د دواړو زړونو اوږدې سټړیا د دمې اوږده سا واخیسته.

ښه چې ارام شو، په خپل وریښمین لاس یې زما لاس ونیو، زور یې کړ، ویل ځه چې کانتین ته ځو...

نه هغې څه ویل نه ما، ورسېدو، کانتین ته ننوتو هغه ما ته ګوري زه هغې ته، مسکۍ شوه غاړه یې تازه کړه، ویل زه خو جوس او چپس اخلم او ته؟

- سمه ده زه هم

شیان مو را واخیسته، بهر راووتو، خوراک هم کوو او خبرې هم، ټولې د تېر بېلتانه د درد خبرې...

ستا اخیستې نامه بېرته بېرته اورم

د بېلتون دا غرونه څومره انګازن دي

خبرې ډېرې وې او اخر له اوږدې مودې وروسته لیدل وو، خو مخابره ورته وشوه.

- ښه هلکه! زه ځم او اوس خو راغلم، دنده هم را تر غاړې ده او ته هم کارمن یې. نو تر بیا ښه وختونه.

زه خپل کار ته او هغه خپل کار ته روانه شوه، غرمه وه، خپلې خونې

ته ننوتم، ناست نه وم، چې معشوق استاد راغږ کړ:

- هغه کافره! درته غږ کوي

معشوق استاد ته مې داسې ولیدل، چې ګنې خبرو سره دې پام کوه!

بهر ووتم، په لاس کې یې د شربتو او بسکټو کارتن نیولی، ما ترې زر ونیوه، ویل زه هم در سره ډوډۍ خورم.

په خوښۍ مې ورته وویل:

- هله راځه دننه راځه!

د هغې په راننوتو ټول کارمندان او موټر چلوونکي حیران شو، ټولو پکې سترګې وګنډلې، ما ورته مخ واړوه، پوه شول او بېرته خپلو خپلو خونو ته ننوتل، ډوډۍ مو چې وخوړه، میګن وویل:

- خوند یې وکه

ما وویل:

- ما هم نن ایله په خوند ډوډۍ وخوړه

ویل یې بیګاه مې هم خوب نه دی کړی او ډېر خوب راځي ما ویل که همدلته ویده شې ستونزه خو به نه وي؟

ویل یې دوه ساعته وخت لرم، هیڅ خبره نه ده، ځای مې ورته جوړ کړ، له پربوتو سره سم یې سترګې د خوب په رنجو تورې شوې، خو زموږ خونه کې چې پکی نه ؤ او لږه غوندې ګرمي هم وه، ښه شېبه وروسته یې په تندي نرۍ نرۍ خوله لکه د پرخې وځلېده.

خو دا چې خوب له ډېرې سټړیا او یا له ډېر خپګان څخه سړې ته ورځي، نو خولو او ګرمۍ پرې ژر اغېز و نه کړ، خو خوب یې هم ډېر و نه کړی شو او ژر راپورته شوه. یوې خوا بلې خوا یې وکتل، له څېرې یې خاموشه غوسه تویېده، زه یې چې یو څه په واټن کې ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

وليدم، بېرته يې د تندي ګونځې خوړې کړې، ويل ښښنه غواړم.
ما ورته وويل، زه ښښنه غواړم، چې مې په دې کنډر، بې برېښنا او ورانه خونه کې درته د ويده کېدو وويل، که پخپله ايرکنډيشني خونه کې پرته وې، خوب به دې ښه پوره شوی و.
هغې څه ونه ويل، ځان يې راټول کړ، ټوپک يې غاړې ته واچوه، پاڅېده، زه هم ور سره ورو ورو تر شا روان شوم، تر يو ځايه سره مله وو، نور نو چې ترې زه بېرته راروانېدم مخه ښه مو وکړله، ودرېده مخ يې راواړوه، ويل زه چې بې طبعې شم ځان را ته ګډوډ ښکاري، ما ويل زه پوه نه شوم؟
نرۍ وخندېده، ويل زه چې له خوبه پورته شم ځان ومينځم او بيا له چا سره ګورم نو وايم چې ليده مې پر هغې بوج نه شي.
- هو هو پوه شوم، خو نا دا ستا خپل فکر دی او ما ته خو اوس تر بل هر وخت ډېره ښکلې ښکاري.
لاندې شونډه يې په پاسني غاښ ونيوله، زور يې کړه ويل هن...
خو ښه هلکه! څه يو احساس خو را ته وشو او هغه دا چې اوس پوهه شوم چې تاسو څومره سختۍ زغمئ.
ما وی هو ته رښتيا وايې، زموږ په پښتو کې متل دی چې موړ د وږي له حاله څه خبر دی؟
- هو زه همدغه وايم
- خير! تېرېږي
په نه زړه يې مخ ستون کړ او د لاس په ښورولو يې مخه ښه وکړه، ښه چې مې له سترګو لرې شوه، نو راوګرځېدم.
رښتيا دا تخيل هم څه بې بريده نړۍ ده، لويديځوال ترې سراسر

بې نيازه او بېګانه اوسيږي، هغوی ته پخپل ساينس او وسايلو ډېر ناز دی. موږ د اسيا، ختيځ او په ځانګړې توګه افغانان خدای ورکړو دغو هغو پرمختللو او لوړو نعمتونو څخه يوازې د همدغه تخيل په مټ خوند اخلو.
خير! زما ټول فکر، ټول تصور او خيال په هر ځای کې هغه ځوانه شهزادګۍ لټوله او ټول زړه مې د هغې له يادونو ډک شوی و.
کله کله به مې په خيالونو کې لکه د ګل په خپل ډنډر راماته مسکۍ شوه، زه به هم لمبو ته شوم او د هغې په انځور ايستلو به مې لاس کړ. بس په همدې به مې زړه ډاډه کاوه چې زړګيه! ځنې منزل لار نه لري، په حوصله سر کيږي، خو زما لپاره په خپلېدو سربېره د هغې هره ادا ځان ته نړۍ درلوده، پکې ورک به شوم.

کله چې په فکر کې داستا شمه
لاړ شمه له ځانه خو بيا راشمه

او دا خو رښتيا دي چې درد او غم، ژوند اوږدوي غځوي او کله چې دغه نه وي ژوند هم په منډه وي، په خوند او رنګ يې سړی نه پوهيږي او بيا د مينې درد او خوند دغه پيکه ژوندون دومره خوږ کړي، چې په هرې شېبې پسې يو ارمان وي، يوه هيله وي.

***

زمونږ کارکوونکي ټيم ليډر امريکايي راباندې پوهېدلی و، چې له ځانه سره مې خبرې کولې، ټول په خندا وو، امريکايي ډېر پوهېده، په خندا يې وويل:
- ښکلې ده!! څومره درباندې ګرانه ده؟
هغه لګيا وو، ويل يې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډېر يې ستا حالت خراب کړی، که زه درته يو څه ووايم، نو دومره ژورو ته يې مه اچوه، بيا به يې په هېرېدو نه پوهېږې او دا داسې ښايستونه دي، چې وليدل شي او هېر شي.

هغه زما په حالت چې له بل هر وخت ډېر دردېدلی وي، ځکه په سترګو کې د اوښکو له دنډو يې معلومه وه.

ما يې ټولې خبرې او مشورې په يوه سوړ اسويلي بدرګه کړې، لکه چې ورته وايم:

- نه کېږي يار! اوس نه کېږي...

هو ورته ومې ويل، کېنه، کېناست، ګوره دا چې هغه راباندې څومره ګرانه او په زړه کې مې څومره ځای لري، نو د دې لپاره اوس ډېر لفظونه پکار دي، هغه دومره ښکلې ده او هره شېبه داسې ښکاري چې ته وا دا اوس يې ګورم، څه درته ووايم! هر ځل ليده يې داسې وي، بيا بيا له سينې زړه باسې، خو هغه زمونږه د بابا خبره:

زړه که يو وي ما دی تا لره درکړی
مګر نورو لره نور زړونه پيدا کړم

بس زړه هماغه يو وي، چې دې ځوانې شهزادګۍ وړی او دا چې بيا بيا د وړلو هڅه کوي، نو د هغې د ښايست له جادو بل نوم نه ورسره جوړېږي.

زما زړه د هغې د ژوند د هغې کتاب په لټه کې دی، دا يې جوړوله، ورانوله او بيا ترې دغسې يو انځور جوړېده.

له کومې ورځې يې چې لاس راکړی اوس مې هم له لاسه خوشبو راځي، د هغې ياد مې تل د زړه ور ټکوي او له سترګو مې لکه سيوری نه ځي.

امريکايي مې را ته په خوله لاس کېښود، ويل بس دی، ودې ژړولم، مايي لاس لرې کړ:

اوس واوره نو که څوک غږ و نه کړي تر سبا يې هم د ښايت او مينې دا سندرې سندرې خبرې نه تمامېږي، خو چې ليدل مې د هغې سترګو رښتيا هم نور د اوښکو بندونه راماتول.

غلی شوم، په لومړي ځل مې له مېګن نه وروسته د يوه بل امريکايي په سترګو کې اوښکې وليدې.

د هغې له اوښکو سره راته د هغوی د جنګ کيسې رايادې شوې، هغه سياستونه، چې دغسې د ويلي ويلي زړونو خلک يې د سرو اورونو جنګونو ته رادننه کړي دي.

دغسې ډېر نور هم وو، چې هېڅ د جګړې لپاره نه وو پيداشوي، هغه ځوانه شهزادګۍ چې بايد د خپل وطن په رڼا رڼا ښارونو کې وای، نن دې سياستي او ډرامه‌يي جنګونو داسې غرونو او تړو ته راوړې وه، چې په خوب يې نه وي ليدلې.

خو که د جنګ په ځای په نړۍ کې د مينې او انساني همدردۍ په تار سره د ژوند برهرونه راټول شي، نو امن به بيا د وينو په تويولو نه د سپرليو غوندې د ګلونو په سپړلو راشي.

امريکايي روان شو، په خبرو مې ورله سر په درد کړ، چې څو ګامه لاړ پرې مې غږ کړ:

- ستا د خوښې چای...

په خندا شو، ويل، اوس همدومره وخت و، بيا راځم

***

دوه درې ورځې هوايي ډګر ته لاړم، خو څوک مې ونه ليدل، خلک به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وو، خو ما چې څوک ليدل غوښته او زړه ته مې پرې دمه راتله هغه څوک نه وو، کله به ډاډه شوم، چې چرته به په پوځي کاروان کې تللې وي او را به شي...

خو ورځې ډېرې تېرې شوې، مېګن غيب شوه، ويليم هم څو ورځې رانغی، وروسته خبر شوم، چې هغه بل ولايت ته په دنده تللی.

اوس نو ښه سم يوازې شوی وم، په ميګن پسې مې نورې سترګې له خپلو ځايونو او زړه له سينې په راوتو و، هېڅوک نه وو، چې پوښتنه ترې وکړم. هر ځای مې ولټوه، هره خېمه او دفتر مې وليد، مګر نه مې هغه وليده او نه مې يې په اړه څه معلومات پيداکړل.

خو څه، هېڅ نه وو، د هوايي ډګر لارو او سړکونو هم څه نه ويل، ماته هم نورې دا لارې داسې وې چې پردۍ مې ګڼلې، روان به وم په ځان پسې به مې وليدل، چې اوس به راځي او لاس به په لاس کې راکوي...

ماښام چې لاړم ايميل مې وليد، حال احوال نه و، پوه شوم، چې د هغې سندرمارې مرغۍ وخت پوره شوی او تللې. بې واره مې خولې ته هغه نيمه لنډۍ راغله:

په مسافرو مَېن مه شې

اوس نو له هغې پرته يوازې هوايي ډګر نه، چې د هغې په شتون راته جنت و، ټول ژوند بې خونده و او هغه ځای خو بې له دې وران و. ډاډه شوم چې هغه نوره نه شته، هغه بيا نه راځي او ما هم د هغې لپاره د دې ديوالونو ترمنځ د ژوند ورځې تېرولې، نو فکر راغی، چې دلته پاتې کېدل به مې لويه بې وفايي وي، څه که هغې راپوره کړه، خو هغه مجبوره وه او که اوس نه وای، نو وروسته به خامخا له دې

ځايه تله، ځکه خو مې بې وفا نه شوه ګڼلی.

په همدې فکر او حقيقت چې دلته دنده مې د هغې لپاره وه، نو لاړم کارت مې وسپاره او له ډګره د تل لپاره ووتم. له لوی وره سره ودرېدم، خو ژر مې سترګو ته هغه شېبه ودرېده چې په لومړي ځل يې راته د سترګې عکس اخيسته، نېږدې وه چې سر راباندې وچورلي.

پوره يوه مياشت وروسته مې خپل ايميل بېرته کړ، چې ليدل مې نوی پيغام راغلی و، ليکلي يې وو:

مخه ښه!

ترې لاندې د ښښنې جمله ليکلې وه او لاندې متن يې داسې و:

دا تاب مې نه لاره، چې پخپله ناڅاپي تلنه دې خبر کړم، هغه درد مې نه شو درکولای، ما ويل زړه دې مات نه شي او چې کله به مې د مخه ښې سخت الفاظ را په زړه کړل، نو زړه به مې ويل، نا!! له ښه هلکه څنګه مخه ښه وغواړم؟؟

له هماغې شېبې، چې ستاسې په هوايي ډګر کې مې دا فکر وکړ ايله اوس په دې راسره زړه راضي شو، چې درته وليکم:

زه! بې وفا

تا وګټله!!

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library